

"AVE MARIA"

je glasnik katoliškega življenja slovenskim izseljencem v Ameriki in porok večne zvestobe Sveti materi Kat. Cerkvi.

Naročniki so deležni vseh duhovnih dobrot in milosti frančiškanskega Komisarijata.—
Naročnina \$3.00, z u n a j
Združenih držav \$3.50.

Marec 1927

Izdajajo slov. frančiškani v Ameriki.

19. Letnik.

Sv. zavetniku izseljencev.

K tebi dvigam svoje roke in dušo, o sv. Jožef, zavetnik delavcev!

Glej me, nosim težki križ izseljeniškega življenja in rijem po ameriški grudi za kruhom; poglej name in mi povej dve, tri besede o blagoslovu božjem in o božji milosti, ki je skrita v tihem in boguudanem delu . . .

Če je življenje delavca težek pot, je življenje izseljenca križev pot s štirinajstimi postajami, pot, od postaje do postaje težja in nam je treba Simona Cirenčana, da ne omagamo že pri prvi postaji.

Bodi mi Simon Cirenčan, sveti Jožef, da prinesem križ do Kalvarije z voljnim srcem, z voljnim in močnim, kakor ga je imel Gospod!

Da se bo v tej volji in v tej moči razlila vsaka črna misel v dobro in lepo!

Črna misel: Vrgel bom križ z rame, saj je vse samo prevara, se bo razlila v misel: Bog je nosil križ, zato ga je nosil, da bi nam bil v tolažbo in zgled.

Črna misel: Čemu so mi krvavi žulji na rokah? Zakaj drugo, kakor v znamenje prekletega stanu proletarcev? se bo razlila v lepo misel: Delo posvečuje človeka, delo je pot v zadovoljnost in srečo.

Sveti Jožef, delavec, bodi sonce v moje življenje in v moje delo!

V sveti družini.*

Silvin Sardenko.

To je v šumnem svetu šuma,
to je v hrupnem svetu hruma.
Ali v tihem Nazaretu
v radostnem so se trepetu
našla zlata srca tri:
Stvarnik pri stvareh živi.

Oče teše, oče žaga,
dobro dete mu pomaga.
Tiho čudo: vsako delo
pod roko mu je uspelo;
kar je bilo grčav les,
gladka dlan je čezinčez.

Mati kuri, mati kuha;
trem bo treba dati kruha.
Danes pere, jutri šiva,
zunaj čaka vrt in njiva.
Mirno dela, misli nanj.
Vse je sveto, vse je zanj.

Mlado sonce skozi sobo
vrglo prvo je svetlobo.
To ste pozni, žarki zalí.
Kdaj že vsi pri nas smo vstali
iz ponočnega miru,
hvalo dali smo Bogu.

Trudno sonce skozi sobo
vrglo zadnjo je svetlobo.
To ste trudni žarki zlati.
Nam pa ne mudí se spati:
Z ljubim Bogom pozno v noč
govorimo sanjajoč.

A sosedje in sosede
komaj vržejo poglede
na družino Nazareško,
na družino se nebeško
komaj kdaj obrnejo
in se spet odvrnejo . . .

Prava je svetost preprosta:
Sredi dela, sredi posta,
kakor školjka skrito snuje,
kakor lučka v oknu čuje,
vsem je nje prijazni svit,
kdor želi, v pozdrav razlit.

Angeli bi tudi radi,
materi bi stregli radi
in otroku in očetu:
Saj nebesa so na svetu,
kjer v družini biva Bog.
Sama radost kroginkrog.

V tvojo radost, sinek ljubi,
misli Jožef in se trudi;
v tvojo radost, o Marija,
mož modruje in razvija
klopčič dni, da zadnjo nit,
mu prešine zadnji svit.

Molk samote v domu biva,
molk ljubezni vanj se zliva,
molk modrosti v njem modruje,
molk se v žrtvah posvečuje.

Nazaret je mesto rož,
srečna žena, srečen mož.
Vsi, ki težke dni živite,
duše v boli ne vtopite,
ne grenite je v grenkobi,
ne tesnite je v tesnobi.
Nazaret bo vas otel:
Bog bo sam za vas trpel.

Naglo teče vsako leto.
Ali bo že trideseto?
Žaga reže, dleto teše,
belih drobcev bele veše
padajo čez dlan in tram,
ves je bel nebeški hram.
Ali včasih dva se trama,
položita v križ mu sama.
Sin ju kmalu spet razklene . . .
Materi pa bridko dene.

Križ lesen se zdreti da —
meč pa noče iz srca.

* Peta slika iz zbirke: Sveti Jožef.

Pravljica o čudežnem studenčku.

OVEM vam pravljico, ki je pravljica in ni pravljica. Oče je umiral. Krog postelje so stali trije bratje in so čakali poslednjih besed očetovih in njegove poslednje volje. In res, kmalu se je oče dvignil zadnjikrat in je rekel: Sinovi moji, bratje med seboj. Bog me kliče. Predno pa umrjem, slušajte mojo besedo. Tam za gorami je čudežen studenec, tam za tremi gorami in vodami. Iz njega sem zajemal jaz svojo moč vse žive dni življenja." Toda preden je oče končal besede, je izdihnil dušo. Bratje so se spogledali med seboj. Nihče ni mogel vedeti, kje bi bil oni studenec. Nihče ni vedel, kaj je hotel oče z onim studencem. Drugi dan so sklenili, da odidejo vseeno po svetu iskat studenec moči.

Prvi brat je mislil: Za tremi gorami in tremi vodami je oni studenec. V Ameriko! Tam bo studenec. Šel je v Ameriko, se zakopal globoko pod zemljo v rudokope in služil lepe denarce. Ko je pa tako ril pod zemljo za dolarjem, je pozabil na studenec in na brate, zgubil je očetovo vero, svoje poštenje in lepega dne so ga našli mrtvega sredi ceste.

Drugi brat je mislil: Za tremi gorami in tremi vodami je oni studenec. Na kaj je le oče mislil? Predno pa si je mogel kaj vrednega domisliti, jo je mahnil z vojaki, ki so ravnokar korakali na fronto. Grem za gore, je rekel drugi brat, tja na fronto, tam je studenec slave in časti, na oni studenec je oče mislil. Res se je drugi brat krepko boril prvi dan, tako krepko in junaško, da so mu dali kolajno, drugi dan se je ravno tako krepko boril in je dobil zvezdo, tretji dan pa mu je zapela granata pesem smrti.

Tretji brat je zopet mislil: Za tremi gorami in vodami je oni studenec moči. Na kaj je le oče mislil? Prvi brat je šel v Ameriko, drugi brat je šel na fronto, kam bi jo mahnil jaz? — Tako je mislil na svoji poti. Mimogrede pa je stopil v cerkev: Šel bom in se bom spovedal in bom prejel Gospoda. — V cerkvi pa je našel nad tabernakljem zapisane te-le besede: Jaz sem Pot, Resnica in Studenec moči in življenja. — Tedaj je tretji brat spoznal voljo očetovo: V Evharistiji je bila moja moč, sinovi prejimate Gospoda. In tretji brat je odslej prejemal večkrat Gospoda Boga v svoje srce in je bil močan do konca dni. —

To pravljico sem bral nekje. Pravljica je in ni pravljica. Pove pa veliko: Vso moč boš zajemal iz Evharistije, nikjer drugje je ne boš našel, ne v de-

narju, ne v posvetni minljivosti. Ta pravljica je tako silovito podobna odstavku, ki ga je napisal nemški pisatelj Kerer v eni svojih lepih knjig.

"Volk je šel nekoč na sprehod z gospo lisico. Rad bi se bil srečal kje s človekom in se ž njim pomeril. Na robu gozda ju je srečal otrok. Volk praša: 'Ali je to človek?' Lisica pravi: 'To ni človek, bo pa kmalu.' Potem sta srečala starca. Lisica pravi: 'To je bil človek, tudi s tem ti ne kaže boriti se.' Nazadnje sta še srečala lovca v polni moči in polnem zdravju. Lisica pravi: 'To je človek, pravi človek, prijatelj volk' in zbeži." — Tako kot lisica v basni, bi lahko govoril jaz, pravi pisatelj Kerer dalje.

"Če me sreča dober fant domov grede od obhajila in me prijazno pozdravi, bom lahko o njem rekel: To bo še mož. — Če srečam moža z nočjo in temo v očeh, ki se bo trgal po prsih: Hej, jaz nimam nobene vere, jaz ne molim več, ne hodim več k službi božji, ne hodim k spovedi, potem bom rekel: Ta je bil mož, zdaj ni več. — Če bom pa dobil skromnega moža z duhovnim veseljem v očeh, ki je bil ravno pri angelski mizi in gre sedaj na svoje velike in majhne opravke, bom veselo vzkliknil: To je mož."

Tako pisatelj Kerer.

Enako sklepajmo mi!

Če bomo dobili mladeniča, slovenskega fanta, ki je učlanjen v društvu Najsvetejšega Imena, prejema mesečno svete zakramente, potem ga lahko potrepeljemo po rami: Ti boš kedaj mož na svojem mestu.

Če boš dobil moža, Slovenca, z zlovoljnim pogledom, čigar oči so polne sovraštva do vsega, kar je svetega, čigar usta so polna gnoja in kletve do vsega, kar je božjega, ki je naročen na brezverske časopise in učlanjen v brezverskih društvih, o njem lahko rečeš: Bil je mož, danes ni več, samo figamož je še, slabič, ki nasede prvim lažem in prvemu zavodniku, slabič, ki nima svoje pameti in svojega razuma, kar mu drugi natvezejo, to verjame, vso svojo duhovitost in pamet zajema in pije v časopisih duševno in duhovno oslabeledih, propalic in sirot. To je bil mož, danes ni več.

Če boš pa dobil moža Slovenca, ki živi po načelih Kristusovih in ga često vidiš pri angelski mizi, mož, ki trezno sodi in misli in mu usta niso kakor kravji zvonec na planinah: venomer zvonklja, da bo pastir hitro vedel, kje mora krave iskati, če boš dobil moža, ki se ne druži s prostaškimi dušami, o njem boš lahko rekel: To je mož, takih nam je treba.

Samo Bog nam more dati mož.

Slika iz suhe krajine*

Rev. Janez Zabukovec:

ERNEJ, danes moraš spet napreči, zadnji škaf vode sem natočila iz soda," je rekla Vrhačka možu nekega dne po kosilu.

"Sem že sam mislil, da bo treba," odgovori Vrhač. "Letos je pa res huda. Že štirinajst dni so vse kapnice v vasi prazne. Take suše zlepa ne pomnim. Bog nam daj kmalu dežja!"

"Blagor jim, kjer imajo studence ali vodnjake z živo vodo, jim ni treba hoditi po vodo cele ure daleč. In vedno imajo dobro, hladno vodo. Suha krajina je pa res suha," zdihuje žena.

"Nič ne stokaj, v dveh urah bom pri Krki in v dobrih dveh od tam nazaj, pa boš imela vode za nekaj dni. Nemara bo kmalu dež, pa se bo kapnica spet natekla in konec bo težav."

"Ti lahko tako govoriš, ki si tega vajen od mladih nog. Jaz sem pa ob Krki zrasla. Kar ne morem se privaditi na umazano vodo iz kapnice in na sparjeno iz soda."

"Se boš že privadila Ana," ji dobrodušno odgovori mož. "Zdaj kar grem, da bom prej doma. Za južino bom že nazaj. Z Bogom ta čas, pa na telička ne pozabi, daj mu otrobov in piti ob času."

* * *

Vrhač je napolnil sod iz Krke.

Solnce stoji že precej visoko in silno pripeka.

"Soparno je, soparno," mrmra Vrhač sam pri sebi, ko stopa počasi ob vozu v strmi breg. Tudi volom se nič kaj ne ljubi, komaj se prestopajo.

Kar oddaleč nekaj zagrmí. Vrhač pogleda proti nebu, teman oblak se vleče tam od kočevskih hribov.

"Bo nekaj, bo," zadovoljno pokima. In res vedno bližje in bližje prihaja groenje. Solnce se je skriilo, prijeten hlad nastane in kmalu se vlije ploha in lije in lije.

"Hvala Bogu, konec bo trpljenja," se oddahne Vrhač. "Ne bo treba več hoditi v Krko po vodo, spet je bo zadosti v domači kapnici. Volički, tudi za vas bo bolje, ko ne bo treba vlačiti težkega soda po strmih bregovih. Trudni ste že, kajne, trudni,"

se pogovarja z voli. "Čakajte, vam bom pa olajšal pot. Čemu bi se mučili s težkim tovorom, saj bo zdaj dosti vode doma," in potegne čep iz soda in izpusti vso vodo ven.

* * *

"Zdaj pa le hitreje, volički, da bomo prej doma," priganja Vrhač vole, ko je izpraznil sod.

Voli potegnejo in ker ne čutijo več tolike teže, jo hitro pomikajo naprej. Kmalu so na vrhu klanca. Navzdol gre še hitreje. Še eno uro, pa bodo doma, tam na drugem hribu.

Niso prišli še prav v dolino, ko solnce spet posije in znova začne pripekati. Vrhaču sprva gorkota dobro dene, ker je še ves premočen od plohe, a postaja mu vedno bolj vroče, ne samo od solnca, ampak tudi od strahu. Zakaj bližje ko je doma, manj se pozna s sledovi dežja.

Ko ustavi voz pred domačo hišo, pride žena s škafom v roki ven in prijazno reče:

"Si že priden, Jernej. Kar hitro si se vrnil; ravno prav, ker nimam kaplje vode več. Še južine nisem mogla skuhati, je teliček vso vodo popil. 'Le pij,' sem mu rekla, ko jo je tako z veseljem srkal, 'za južino bomo že drugo dobili.' Pa smo jo res."

Urno podstavi škaf in odpre sod.

"Jernej, kje je pa voda?" prestrašeno zavpije, ko nič ne priteče ven, "sod je prazen." In ko da se hoče še bolj prepričati, ali je res, trka na sod in iz soda votlo doni.

"Kaj ni nič vode v kapnici?" boječe vpraša Vrhač.

"V kapnici? Ali se ti meša? Saj sam dobro veš, da je že štirinajst dni prazna."

"Pa sem mislil, da se je danes spet natekla, ker je bil dež."

"Dež? Pri nas ne. Tam nad Krko je bilo videti, da dežuje."

Ves skesan zdaj Vrhač pove, kaj je storil in zakaj.

"Kar brž nazaj!" zakriči žena.

In Vrhač se molče obrne in gre brez južine nazaj dve uri daleč po vodo, on in volički . . .

Pomenki o veri in neveri.

(Dalje.)

KORAJ 14 dni je minulo, preden sta se župnik in Tone zopet sešla na razgovor. Po običajnih pozdravnih ceremonijah je župnik sedel in dejal:

“No, Tone, kje bova pa nocoj načela hleb?”

Tone je brez obotavljanja odgovoril: “Na vseh koncih se mi zdi hleb še nenačēt. Zadnjič sva komaj nože malo nabrusila.”

Oba sta se smejala. Tone je nadaljeval: “Opazil sem doslej zlasti to-le: Vi, gospod župnik, se de-late, kot bi vam bilo vse to tako lahko in razumljivo kot meni dirjanje cestne železnice po ulicah našega mesta. Priznati moram tudi, da ste izobražen človek in znate tudi najti besed, da svojo stvar branite in utemeljujete. Nehote mi pa zopet in zopet uha-jajo misli k mnogim drugim izobražencem, ki vašo vero gladko taje in drug za drugim odpadajo od nje. Kako da onim ni stvar tako uvidevna kot vam? Sploh vas pa moram opozoriti, da zadnjič nisva ostala pri vprašanju, ki sem ga vam zastavil v začetku: zakaj toliko odpadov od vere celo med duhovniki in profesorji bogoslovja? Zakaj toliko nevere med inteligenco sploh? Ali ni to kljub vsemu vašemu razlaganju dokaz, da vera ni za misleče ljudi?”

Tone je utihnil in samozavestno uprl oči v župnika. Pa tudi ta ni kazal zadrege, temveč je počasi, pa s poudarkom spregovoril.

“Zakaj sva se zadnjič nekoliko oddaljila od tega vprašanja samega, je vzrok to, ker sva že pred začetkom razgovorov določila, v kakšnem pravcu se imajo najini razgovori vršiti. Dejala sva: brez določenega sistema, beseda da besedo. Tega se gotovo še spominjate.”

Tone je skomiznil z rameni in obenem prikimal. Župnik je pa nadaljeval:

“Pa da preidem naravnost na vaše vprašanje samo. Vam se zdi torej odpad inteligence od vere velik dokaz zoper vero. Treba nama je torej temu “dokazu” bistro v oči pogledati.

Najprej bi vas opozoril na to, da ta odpad vseh eno ni tako splošen, kot se vam dozdeva in kot vam slikajo vaši protiverski listi in časopisi. Ali še niste imeli prilike brati o zelo dolgi vrsti jako učenih mož vseh časov notri do današnjega dne, da, celo o pijo-nirjih vede in znanosti, ki so bili in so poleg svoje globoke učenosti tudi prav otroško verni? Ali ti nič ne dokazujejo?”

“Hm,” je rekel Tone skeptično, “tu bi bilo treba pač vsak slučaj posebe preiskati, kako in kaj je s ti-sto vero. Večinoma bi se iz posebnih življenjskih

razmer, iz posebne vzgoje in posebnega oprijemanja tradicije dalo vse razložiti.”

“Recimo, da imate prav. Toda zakaj potem-takem pri odpadnikih ne vpoštevate življenjskih raz-mer in drugih okolnosti, ki jih morete najti še vse več in vam nudijo vse obilnejšega materiala za raz-iskavanje? Zakaj ste se na priliko zadnjič sklice-vali na dva in jih sprejeli za dokaz, dasi se niste niti najmanj potrudili, preiskovati podrobnosti? Zakaj se danes zopet v splošnem sklicujete na te dokaze, dasi sem vam zadnjič na enem podrobno opisanem primeru pokazal, kako nevarno je, take slučaje me-ni nič tebi nič sprejemati kot dokaz zoper vero?”

Tone se je v zadregi premaknil na stolu. Ven-dar je odgovoril: “Tako brez dokazov pa ta reč le ni.”

“Verjamem,” je nadaljeval župnik, “da vam moje izvajanje ne gre takoj v glavo in v srce, preveč ste vajeni, iz svojih protiverskih listov take ‘dokaze’ brez predsodkov sprejemati. Ako bi bili vajeni pre-iskovati, bi bolj z rezervo brali bombastična poročila o dokazovanju odpadnikov. Ali je na priliko tudi Luter s svojo Katrico tak dokaz zoper vero?”

“Kako spravljate Lutra sem, mi je pa prava uganka. Saj on ni odpadel od vere, temveč samo od papeža.”

“Bo približno prav. Toda če bi Luter s svojimi nekrotentimi strastmi in domišljavostjo živel danes, bi gotovo odpadel tudi od vere, ne samo od papeža. Ta korak je namreč v novejših časih za take tiče moderen, takrat je bilo pa bolj moderno, odpasti samo od katoliške vere in si ustanoviti svojo lastno. Kako ravna jo z vero tisti, ki nočejo živeti po njenih naukih, to določuje v raznih časih duh takrat veljav-ne modernosti. Učinki so na zunaj različni, notranji vzroki so pa isti tu in tam. Tone, ako skušate vi da-nes hoditi za modernimi brezverci in ne za krivover-skim Lutrom, je samo zavoljo tega, ker slučajno ži-vite v dvajsetem stoletju. Z vami vred pa tudi cela masa vaših tovarišev, ki živijo od iste duševne hrane. Kako vam morejo biti odpadki od vere k neveri, ki se jih je v novejšem času res nekaj nabralo, tako mo-gočen dokaz zoper vsako vero? Saj vidite, da je to le slučajno.”

“O, ni tako slučajno. To si moremo drugače tol-mačiti. Odpadi v prejšnjih časih od vere h krivi veri, kot jo vi imenujete, so bile le nekake oddaljene slutnje tega, kar ima priti, namreč osvoboditve člo-veškega duha izpod jarma vsake vere. Človeški duh je čutil jarem in se je zavedal spon, v katere je vkle-njen. Toda ni še bil tako dozorel in razvit, da bi spoznal, kje je prava prostost — namreč v odpadu

od vsake vere. Čim bolj je pa obdelovala človeškega duha tista velika vzgojiteljica, ki se imenuje znanost, bolj se je v duhu odkrivala dežela prave svobode. Danes je znanost na višku in odpad od vere sploh prav tako na višku."

Tone je zavzel med tem razlaganjem deklamatorsko pozo in je zmagoslavno gledal na župnika. Ta se je malo nasmehnil in je odgovoril:

"Tone, vsa čast vam! Te besede ste se izvrstno naučili iz ne vem kakšne knjige, samo to lahko rečem, da je tista knjiga že zastarela. Mogoče je pa tudi, da ste jih čitali te dni v svojem listu, ki jih je iz one stare knjige prepisal, pa je pozabil premisliti, če še 'pašejo' na današnje razmere.

Znanost danes na višku! Veste, znanost je v vsakem času po svoje na višku, ker se v vsakem času najdejo objestni predstavniki znanosti, ki si domišljajo, da so odkrili vse naravne skrivnosti. Na krilih svoje domišljavosti plavajo v nebotične višine in mečejo na strmeči svet pod seboj nevarne fraze: znanost na višku — kakor mečejo vojni zrakoplovi nevarne bombe na mesta in vasi. Tudi v naših časih je po mnenju mnogih znanost na višku. Toda po mnenju resnih in velikih znanstvenikov je danes znanost v toliko na višku, da se bolj kot kedaj prej zaveda, kako malo je še naredila in koliko ogromnega dela je še čaka. Višek dandanašnje znanosti je torej v tem, da je postala skromna in ponižna in je jako previdna, preden izreče končnoveljavno sodbo o rečeh, ki se ne dajo dognati s številkami, z nožem in povečevalnim steklom.

To je torej višek današnje znanosti. Poglejva še v oči višku odpada od vere. Če bi vi, dragi moj Tone, hoteli brati še kaj drugega, ne samo svoj, na srce vam prirasli dnevnik, bi lahko odkrili, da ta odpad že nekaj časa ni več tako strašno moderen, kot si vi predstavljate. Med inteligenco, ki je res inteligentna današnjih dni, ne preostanek iz polpretekle dobe, ne gre več od ust do ust in od knjige do knjige vprašanje: Ali moremo še biti verni? — temveč precej drugačno vprašanje: Ali moremo biti še neverni? In prav pogosto bi mogli brati izjave veljavnih dandanašnjih predstavnikov visoke znanosti, da je treba dosedanje stališče znanosti napram veri revidirati. — Tone, oprostite, da vam povem v brk: vi ste z vsemi svojimi mislimi in učenimi spisi, ki jih študirate, daleč nazaj in niti ne utegnete opaziti, kako vas gibanje resničnega sveta prehiteva."

Tone se je smejal in je rekel: "Gospod župnik, zelo osebno ste me prijeli, pa sem naprej obljubil, da ne bom nič zameril. Toda reči vam moram, da jaz tistega gibanja v današnjem svetu, o katerem ste tako navdušeno govorili, popolnoma nič ne čutim!"

"To vam verjamem. Saj ga tudi čutiti ne morete, dokler mislite, da je vaša vsakdanja okolica in vaše vsakdanje čtivo že celi svet."

Tone se je še bolj smejal in je hudomušno dostavil:

"Veseli me, da mi hočete odpreti pota in ceste v široki svet. Sicer bo pa najbolje, da počakam, dokler tisto najmodernejšo gibanje ne dospe tudi do mene in me opljuska s svojimi valovi. Ker teh valov za enkrat še ni blizu, sem popolnoma miren in prosim, da svojo razpravo nadaljujete. Poslušam."

Župnik ni nič rekel na to in je mirno nadaljeval: "Kakor želite, Tone. Še sva pri vprašanju odpadništva od vere k neveri. Priznal sem vam že, da so se taki odpadi v polpreteklem času med inteligenco res vršili in se še vrše. Vzroke in motive sem navajal pri slučaju onega ljubljanskega duhovnika in profesorja. Podobni vzroki bi prišli večinoma pri vsakem slučaju na dan.

Sedaj pa pogledjva stvar od druge strani. Poznate ali vsaj navajate samo nekaj slučajev, da so prominentne osebe od vere odpadle. Zakaj pa ne denete v svoje račune tudi tako zvanih konvertitov? To so možje in žene, ki iz raznih drugih ver prestopajo v katoliško cerkev. Ali o teh nič ne berete in ne slišite?"

"O pač! Prestopil je že marsikak jud, protestant ali pravoslavni, da mu ni odšla ženitev, ki je bila v skladu z njegovim srcem ali morda celo z žepom."

"Tone, stavim glavo, da je tudi ta odgovor vzet iz vašega časopisa. Naj bo. Tudi taki slučajji se dogajajo. Toda od takih nima Cerkev nič in jaz kot duhovnik te iste Cerkve nisem tako nespameten, da bi vam kazal take zglede. Imam, hvala Bogu, dovolj drugih."

"Če nima cerkev nič od takih, zakaj jih pa sprejema?"

"V srce gledati človek ne more. To morajo predstavniki Cerkve prepuščati Bogu. Sicer sva pa oba prepričana, da bi vaš časopis brez obotavljanja potegnili s takim konvertitskim kandidatom, ako bi ga Cerkev ne sprejela. Udrihal bi na vse pretege čez duhovnike, ki si domišljajo, da smejo presojeti prepričanje ljudi. Naj se Cerkev obrne tako ali drugače, to je gotovo, da ji njeni sovražniki nikoli ne bodo dali prav. V tem so zelo dosledni."

"Morda. Pa nadaljujte o boljših konvertitih, ki baje veste zanje," je pikro izpodbujal Tone.

"Rad. Ali nič ne berete o raznih inteligentnih, da, zelo inteligentnih judih, protestantih in pravoslavnih, ki prestopajo v katoliško Cerkev brez vsakih časnih ozirnov? Še vse več! O takih, ki gredo v težak boj s svojo rodbino, ki so pripravljene ženo ali starše izgubiti, vzeti nase prekletstvo svojcev in izgubiti časno imetje, samo da morejo za klicem svoje duše in se odpočiti v naročju katoliške vere? Ali niste čuli n. pr. o učenih protestantskih pastorjih, ki so postali po resnem premišljanju in dolgotrajnem

notranjem in zunanjem boju katoliški duhovniki in delali vso čast svoji novi cerkvi? Kako različna je pot teh ljudi v Cerkev od poti, po kateri so vaši priljubljeni odpadniki prišli do vrat iz Cerkve! Kako različni nagibi so vodili in vodijo te in one! Kaki plemeniti vzroki vodijo v Cerkev, kako nizkotni in nečastni iz nje!"

"To je mogoče vse res, mogoče se pa tudi samo zdi. Plemenitost in nizkotnost tudi nista pojma, ki bi imela pri vseh ljudeh enako veljavo. Eden si misli to reč tako, drugi drugače. Sicer pa priznam, da je v katoliški veri marsikaj takega, kar ima lep videz in privlačuje čustveno razpoložene ljudi."

"Ni samo to, dragi moj Tone. Čuvstva hitro izplahnejo, kadar stojiš pred vso resnobo in krutostjo življenja. Marsikoga, ki pozna katoliško vero in stoji še zunaj nje, vabijo čuvstva, da bi prestopil, pa ga drži nazaj bojazen pred boji in težavami, ki bi se jim moral pri takem koraku neizogibno podvreči. Ako se pa le ojunaci in gre skozi dušno in telesno trpljenje trdno za svojim ciljem, je to znamenje, da ga žene druga, globlja sila, nego zgolj čustvena privlačnost katoliške vere."

"In kaj mislite, da bi to bilo?"

"Mislim, da ni težko razbrati. Biti mora notranja uvidevnost, da je katoliška vera prava, poleg tega pa še posebno, nadnaravno delovanje na človekovo voljo, ki tudi v nenavadnih težavah ne omahuje. To oboje je pa meni večji dokaz za resničnost naše vere nego za njeno neresničnost tisoč odpadlih bogoslovnih profesorjev, ki bi začeli namesto evangeljske knjige poljubljati — žensko."

Tone se je hudomušno namuzal, ker mu je bila župnikova paralela všeč. Vstal je in je spet začel hoditi po sobi. Nasmešek mu je izginil z lic in zatopil se je v resne misli.

Župnik si je zapalil novo cigareto in je krepko pihal dimčke pod strop. Lica so mu žarela v zanosu in celo Tone je od strani zapazil, da se bere iz vsake poteze župnikovega obraza globoko prepričanje o tem, kar so mu usta govorila.

Slovo je bilo ta večer kratko in Tone je še v postelji dolgo premišljeval ves potek nocojšnjega razgovora.

(Dalje.)

LJUJSKA PESEM.*

Silvin Sardenko.

Ženin božje Porodnice,
čisti varih si Device,
prosimo te, čuvaj nas,
prosi Jezusa za nas.

Skrbni Kristusov branitelj,
ti uboštva si ljubitelj,
prosimo te, čuvaj nas,
prosi Jezusa za nas.

Tolažnik si siromašnih
in zavetnik v urah strašnih,
prosimo te, čuvaj nas,
prosi Jezusa za nas.

Ti si ženin najsrčnejši,
ti si varih najmodrejši,
prosimo te, čuvaj nas,
prosi Jezusa za nas.

Ti si plamen najčistejši,
ti si steber najzvestejši,
prosimo te, čuvaj nas,
prosi Jezusa za nas.

Ti si sladek up bolnikov,
Ti si diven kras svetnikov,
prosimo te, čuvaj nas,
prosi Jezusa za nas.

Ti zaščitnik Cerkve svete,
ki si čuval božje Dete,
prosimo te, čuvaj nas,
prosi Jezusa za nas.

* Zadnji spev iz zbirke: Sveti Jožef.

Matevževe orgljice.

(Povest.)

P. Aleksander, O. F. M.

SE to se je zgodilo v tretjem letu Matevževega življenja. In še se je zgodilo, da je dobil prve hlače. — To je bil velik praznik Grilovi družini in skoraj bi rekel, da je bil oni dan mejnik v Matevževem življenju, zakaj govoril je: Še pet, šest novih hlač Matevžu, pa bo prišel dan, ko bo Matevžek pokazal, koliko sile živi v njem . . .

Hlače, hej to človek moško stopi, stopi kakor oče, stopi kakor Jaka, ni več tesnobe krila na tebi, bolj širok ti je svet, lažje ga premeriš; vse to je čutil Matevžek. Preje je bil še otrok — samosrajčnik, ves na druge navezan, toda sedaj imamo hlače, to se pravi, sami že lahko kam stopimo. To se pravi: Če sem preje hodil z drugimi na njivo, zdaj grem lahko sam. Preje sem šel z Minko po pijačo k zidancu, odslej bom šel sam, z Jurcem sem pital čebele, zdaj jih bom kar sam, z materjo sva hodila Belko molzt, Dimko in Rogo, zdaj ne bo treba matere z menoj. Vse to so prinesle hlače s seboj, — to je Matevžek čutil in rasel mu je v srcu ponos. Samo enega ni imel in ravno to je bilo, kar mu je kalilo vse veselje, orgljic ni mogel doseči. Pa je menil, da mu bodo hlače dale doseči čudovite orgljice na steni. Čim bolj se je potezaval po steni, tem krajše so mu bile roke, ali so se pa orgljice nalašč odmikale, te hudobne orgljice. — Z zakrknjenim srcem je hodil po hiši, ni bilo sonca v njegovem očesu kljub novim hlačam, pa tudi solze ni bilo na dan, na jezik mu je silila venomer pesem, žalostna pesem o orgljicah: "Orgljice mi dajte."

Nazadnje so se oče naveličali te pesmi in so rekli:

"Matevžek, jutri je trg v Laškem, greva na trg, sedaj ko imaš hlače. Tam boš dobil svoje orgljice. Pele bodo lepše kakor Jakčeve, pele bodo, da bo kaj."

Matevžek bi bil poljubil očeta na samo oko, ko bi bil hotel oče sestiti in bi lahko zlezal nanj po stari navadi, pa se je očetu mudilo v Resnikov mlin, zato je trdno sklenil, da napravi to zvečer, ko bodo oče legli na zapeček.

Oče so zadeli žakelj žita na rame in jo odmahali, Matevžek pa je tekkel na hrib zadaj hiše, da bi mogel videti očeta na vsej poti do mlina. Stal je na hribu in je mahal z roko in je mislil zraven, kako bo to lepo, ko bota šla na trg. Mimo Marije Graške, ob Resnikovem mlinu, potem na ono pot ob Savinji;

brzovlaki bodo švigali mimo, znanci bodo hodili po cesti, lepi konjički s kočijami, vse bo gledalo Matevžka v hlačah in ga bodo pozdravljali: "Dober dan, Matevžek, kako pa kaj?" On bo pa odzdravil: "Bog daj dva," kakor odzdravlja Jure ljudi, ki hodijo mimo hiše. — In prišli bodo na trg, tam bodo lepe orgljice, najlepše bodo kupili oče in jih dali Matevžku . . . Matevžek je sanjal lepe sanje o orgljicah, pa mu prereže sanje tuj zapovedujoč glas:

"Fante, ali je pri vas kdo doma?"

Črn, bradat mož je stal pred njim z debelo palico v roki. Matevžek se je bolj palice ustrašil kakor moža. Slišal je časih iz gozda rjoveč glas. Pravili so, da je to glas Pišecovega Franceljna. Imel je tam sredi hoste bajto, od časa do časa pa se mu je zmešalo in je takrat strašno rjovel. Matevžku je že večkrat Jure zagrozil, da bo poklical Pišecovega Franceljna, če ne bo priden. Zdaj je stal Pišecov Francelj pred njim, prav tak je bil njegov glas, kakor oni glas sredi iz hoste. Matevžek se je ves tresel.

"Pišecov Francelj, saj bom priden," je jecljal.

Bradati mož pa ni bil nič strašen, še pobožal ga je:

"Fante, kako ti je pa ime, prav nič ti ne bom napravil, jaz nisem Pišecov Francelj, kaj bi pa kaj rad, povej mi."

Matevžek se ni obotavljal in je hitro rekel:

"Orgljice bi rad."

Bradati mož je tlesnil v dlan:

"O, te pa prav lahko dobiš, jaz ti jih bom kupil."

Matevžek se je ojunačil:

"O saj jih ni treba kupiti, ti bradati mož, tam na steni v sobi vise, ti jih boš lahko dosegel, v hiši mi jih nobeden ne da."

Bradati mož ni bil nihče drug nego poglavar ciganske tolpe, ki se je klatila po vsej Savinjski dolini že nad leto dni; ves vesel je bil, da se mu je s fantkom ponudila tako lepa prilika.

"Fante, ali je kdo vaših doma?"

Matevžek ni odgovoril, tekkel je proti hiši, cigan je šel za njim, vrata v vežo so bila na sstežaj odprta. Nobenega ni bilo v hiši. Cigan je zopet tlesnil v dlan:

"Kje so ti orgljice, fante?"

Matevžek je pokazal. V prihodnjem trenutku pa je že imel orgljice. Cigan pa je še hitro pobral tudi Jurčevo uro, par bankovcev je našel v ruti na

mizi, smuknil je še v kuhinjo, pobral tri piskre in je zbežal. Matevžek pa je piskal in trobil na orgljice. Kaj mu je bilo sedaj za bradatega moža, samo da mu je orgljice dal, dobri mož . . .

Vse je pelo krog njega, vse je pelo.

Tedaj se je že vrnil oče iz mlina:

"No Matevžek, orgljice? Kdo ti jih je pa dal?"

"Pišecov Franci."

Oče so debelo pogledali:

"Kdo, fant?"

"Pišecov Franci."

Oče so še bolj debelo gledali. Potem so se uzrli na steno, Jurčeve ure ni bilo, uzrli so se na mizo, bankovcev ni bilo z ruto:

"Pišecov Franci, da bi bil prišel krast? — Saj ima denarja ko smeti. — Pa kolikokrat sem rekel, hišo zapirajte."

Padla je po mizi očetova pest, da je zagrmelo ko na sodnji dan, potem so skočili in zarjoveli:

"Mati, kje si?"

Mati so bili v hlevu:

"Kaj pa je, kaj pa gori?"

"Gori, gori, tatovi so v hiši, čuvaja pa nikjer, otroka samega pustite v hiši!" Oče so se togotili, mati so mirili, Matevžek se je pa tresel. Kje so bile že orgljice pod posteljo!

"Kdo ti je dal orgljice?" so še enkrat prašali oče. oče.

Molk.

"Če ne poveš, te bom."

Jok. Jok za žive in mrtve.

Potem so oče dejali materi:

"Pravi, da mu je Pišecov Franci dal orgljice."

Mati pa so dejali očetu:

"Kaj bo Pišecov Francelj tod okoli hodil, nikoli ga ni bilo tod mimo in ga ne bo. Kaj pa otrok poznava Francina? Baraba ciganska je bila. Ti salabolski svet, kako hudobni so ljudje danes. Cigani se klatijo tod okoli."

"Po toči boš zvonila, zaprla bi bila!"

"Kdo pa je bil zadnji v hiši, če ne ti. Zdaj pa imaš!"

"Tiho."

"Tebi že ne."

Tako je padalo nekaj minut od obeh strani. Matevžek pa je trepetal kakor trska na vodi, ko pa le ni segla nobena roka po njem in je tudi leskovka za ogledalom mirno spala naprej, ne da bi jo oče prebudil iz spanja, se je ojunačil in odkoracal iz hiše. Nič se ni prav zavedel, čemu huda ura v hiši, in je šel nazaj na hribček za hišo. Sedel je na klop pod brajdo. Ravno je švignil brzovlak mimo in ni slišal korakov od zadaj. Kar mu je temna roka mahoma zastrla oči in zamašila usta, nekdo ga je vzdignil in odnesel. Mrzel pot je oblival Matevžka. Pišecov Franci ga je vzel in ga nesel v svojo bajto, kjer spravlja poredne dečake. Joj! Kmalu pa je temna roka zginila izpred oči: bil je sredi gozda in spoznal je bradatega moža, ki mu je dal orgljice. Mrak je legal na gozd in ga napolnjeval s strahoto, mrak je legal v Matevžkovo dušo in jo napolnjeval z grozo. Kaj bo sedaj? Dolgo, dolgo ga je nesel bradati mož, predno mu je odmašil usta. Na parobku ga je postavil na tla:

"Fante, da boš vedel, sedaj si moj. Greva po orgljice. Take lepe orgljice ti bom dal, da jih boš iz srca vesel. Pri nas imamo mnogo najlepših orgljic."

Matevžek je bil še vedno prestrašen.

Bradati mož pa je govoril naprej:

"Tako boš lahko piskal na orgljice, da bo vse skakalo, kakor boš hotel. Dal ti bom prečudežne orgljice, ki bodo očarale svet. Kadar boš zapiskal nanje, se bo svet čudil: Odkod ima fantič te prečudežne orgljice. Ti boš takrat vedno rekel, te orgljice mi je dal oče moj, Šandor. Boš rekel tako?"

Matevžek še vedno ni odgovoril.

"Sedaj te ponesem med naše. Da boš vedel, cigani smo. Pa se nas ne boj, dobri ljudje smo, kakor so tvoji ljudje dobri."

In ga je vzdignil zopet. Nekaj minut. Nato sta pa prišla na mesto, kjer je kar mrgolelo ljudi, črnkaste žene, črnkasti dedci so se zakadili v Šandorja in Matevžka.

(Dalje prih.)

Apostolstvo molitve.

Rev. J. Plaznik:

Mesečni namen: Prospeh katoliškega časopisja.

Glavno sredstvo in orožje, ki ga ima danes sleherna organizacija v rokah v svoj prospeh in svojo obrambo, je časopisje. Država mora imeti časopisje v svojih vajetih, če hoče prodreti s svojimi idejami, večje družbe in ustanove morajo imeti svoje liste, da morejo širiti svoje misli in zasnove, ravno tako mora pa imeti tudi Cerkev, ki je najpopolnejša družba, z najpopolnejšim namenom in najpopolnejšimi sredstvi tako moderno orožje v rokah, kako bi mogla drugače razširjati kraljestvo božje in svoj nauk.—Toliko nasprotnikov ima, ki z vso silo delajo proti njej in bruhaajo vanjo lavo svojih laži in kletev in toliko nevednih duš ima in varuje v svojem okrilju, kako jim

more drugače vcepiti svoje nauke v srce, kakor z dobrim časopisjem, s časopisjem, ki ga v vsem preveva božja čast in gorečnost za širjenje božjega Imena. — Zato hoče sveti Oče, da se v mesecu februariju zavzamemo vsi za katoliško časopisje in goreče prosimo Boga, naj bi odvrnil od nas pogubno kugo brezverskega časopisja in nam dal mnogo dobrega tiska. Molimo vsi ta mesec v ta namen. Po katoliškem tisku se bo razlila moč v naše vrste, da se bomo strnili vsi kakor v eno fronto, po katoliškem tisku nam bo Bog dal spoznanja, kolike vrednosti je biti veren in neustrašen katoličan, katoliški tisk je naša bodočnost in naša zmagaja.

Sv. Frančišek in br. Leon.

I fioretti.—Rev. Janez Pucelj:

MALU ob začetku svojega reda je hodil Sv. Frančišek z br. Leonom po krajih, kjer nista imela knjig, da bi opravila oficij. Prišla pa je ura za jutranjice in sv. Frančišek je rekel br. Leonu: "Predragi, nimava knjige, da iz nje odmolila jutranjice, dajva in porabiva čas v božjo hvalo.

Jaz bom govoril, ti pa mi odgovarjaj, kakor te bom učil. Nikar pa ne spreminjaj besed, kakor te bom jaz učil. Jaz bom rekel tako-le: O br. Francesco, ti si naredil toliko hudega in toliko grehov na svetu, da zaslužiš pekel—in ti, br. Leone, boš odgovoril: Resnično je, zasluži ga."

In br. Leon je odgovoril s preprostostjo goloba: "Rad, o oče. Le začni v božjem imenu!"

Potem je sv. Frančišek izpregovoril: "O br. Francesco, ti si naredil toliko hudega in toliko greha na svetu, da zaslužiš pekel." In br. Leon odgovori: "Bog bo naredil po tebi toliko dobrega, da boš šel zaradi tega v nebesa."

Rekel je sv. Frančišek: "Ne reci tako, br. Leon! Slušaj, ko bom jaz dejal: br. Francesco, ti si naredil toliko krivičnosti, da bi te moral Bog zavreči, odgovori ti tako: Resnično zaslužiš, da bi bil vržen med pogubljene." In br. Leon odgovori: "Rad, oče."

Tedaj je sv. Frančišek z mnogimi solzami in vzdihni in trkajoč se na prsi rekel: "O, moj Gospod nebes in zemlje, jaz sem storil zoper tebe toliko krivic in toliko grehov, da povsem zaslužim Tvoje prekletstvo."

In br. Leon odgovori: "O br. Francesco, Bog te bo naredil med blaženimi prav posebno blaženega."

In sv. Frančišek se čudi, zakaj br. Leon odgovarja ravno nasprotno, kar mu je on velel. Zato ga je pokregal in rekel: "Zakaj ne odgovoriš tako, kakor ti velim? Zapovem ti pod sveto pokorščino, da odgovoriš, kakor ti bom velel. Jaz bom rekel: O, br. Francesco, ti hudoba, misliš, da bo Bog imel usmiljenje s teboj! Kaj še, nisi vreden usmiljenja! In ti br. Leon, ti jagnje, boš odgovoril: Res nisi vreden, da bi našel usmiljenje."

Toda potem, ko je sv. Frančišek rekel: "O br. Francesco, ti hudoba, itd.," mu je br. Leon tako-le odgovoril: "Bog Oče, čigar usmiljenje je neskončno, bolj kot tvoj greh, ti bo podelil veliko usmiljenje in povrhu še mnogo milosti."

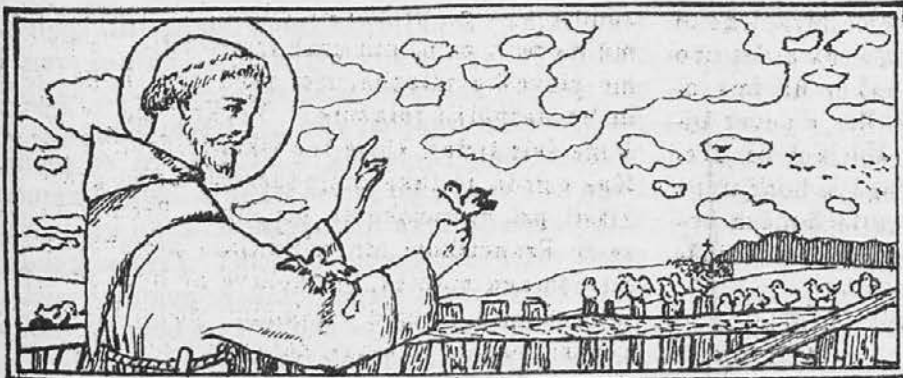
Na ta odgovor se je sv. Frančišek vznevoljil in je rekel br. Leonu: "Zakaj si se drznil delati proti pokorščini in si že tolikokrat odgovoril nasprotno kakor sem ti zaukazal?"

Odgovori br. Leon zelo ponižno in spoštljivo: "Bog ve, moj oče, da sem vsakikrat sklenil v srcu tako odgovoriti, kakor si mi bil ti zapovedal, pa mi je Bog zapovedal govoriti, kakor je njemu všeč in ne tako, kakor meni."

Nad tem se je sv. Frančišek začudil in je rekel br. Leonu: "Prosim te prav prisrčno, da mi to pot odgovoriš, kakor sem ti jaz rekel."

In sv. Frančišek reče jokaje: "O br. Francesco, hudoba, kaj misliš, da bo Bog imel s teboj usmiljenje?" Odgovori br. Leon: "Da, še veliko milost boš prejel od Boga. Povišal te bo in te poveličal, zakaj kdor se ponižuje, bo povišan. In jaz ne morem govoriti drugače, zakaj Bog govori po meni."

In tako sta v ponižnem pregovarjanju z mnogimi solzami in z velikodušno tolažbo prečula noč.

Iz Franciškovih vrtov.

Sv. Francišek -- mož molitve.

PO knjižnicah in zgodovinskih zavodih hranijo dragocene knjige iz starodavnih časov, ki se odlikujejo zlasti po svojih lepih okraskih. Vsaka začetna črka je posebno dično naslikana, vsaka stran okrašena z rožami v najrazličnejših barvah. Knjižnica, ki ima tako knjigo, se lahko ponaša, da hrani zaklad neprecenljive vrednosti in kadarkoli jo obiše kdo, prvo, kar bo pokazal knjižničar, bo taka knjiga.

Sveti Francišek je taka knjiga, polna lepote in dragocenosti, že zadnjič smo jo odprli in občudovali na prvi strani njegovo čudovito vero. Bil je mož vere, trden in neomajen apostol Jezusovega imena. — Danes drugo stran te knjige, ki je še tudi čudovito lepa: Francišek — mož molitve. — Molitev je bila najlepši sad Franciškove otroško udane vere. Molitev mu je bila sestra vere, ker je vedel, da brez molitve vere ni in brez vere ne molitve. Bil je junak in borec za Kristusovo stvar; vse to svoje junaštvo, vso svojo vzajemnost in navdušenje za Jezusovo apostolstvo pa je zajemal iz molitve.

Kedaj je sv. Francišek molil? Sveti Francišek je vedno molil. Ni molil le zjutraj pri maši ali pri dnevnica, ni molil le pri svetem obhajilu, vedno je molil in vsepovsod je molil, pa naj je bil doma, pa naj je bil na potovanju. Vse kar je videl, vse kar je slišal, vse mu je zazibalo dušo v sladek pokoj molitve. Kolikokrat se ni zamaknil in v tem zamaknjenu pozabil na spremljevalce. Obstal je sredi ceste in strmel kakor bogvekam. Zgodilo se je, da je časih popolnoma zgrešil cilj svojega romanja, tako ga je navdajalo sveto premišljevanje. Sveti Francišek se je pač zavedal, kako globok studenec božje moči je ravno molitev. V molitvi se nam duh dvigne iz zemskega blata v jasne višine božje, srce se nam dvigne iz te telesnosti v prostost in sonce nebeškega kraljestva. In čimbolj se ti oko obrača k Bogu, početniku vsega tvojega žitja in bitja, tem česčeje se boš dvignil v molitvi nad to zemljo k Stvarniku. — Sveti

Francišek je bil ves sproščen telesnih spon, zato se je lahko vedno nemoteno in prosto dvigal k Bogu. Kakor sveti Francišek, tako morajo pa tudi vsi kristjani veliko moliti. Biti kristjan se pravi biti nasledovavec Kristusov. Kristus pa je molil uro za uro, vse življenje mu je bilo ena sama molitev. "Vaša pot pelji v nebo," je rekel. Naša pot pa bo vodila v nebo le tedaj, če bomo vedno v mislih, željah in besedah pri Bogu. Vsaka dobra in pobožna misel je molitev, take misli pa lahko obudiš, kjerkoli si že. Doma, na cesti, pri delu. Predvsem si pa tretjerednik poklican, da ti je vse življenje kakor kadivnica, ki se iz nje venomer vije blagodehteče kadilo česčenja božjega. Na prvem mestu so tretjeredniki dolžni opraviti svoje dnevnice — dvanajst očenašev. Ker jo v imenu vesoljne cerkve opravljajo, je toliko bolj ljuba božjim očem. Glejmo, da ne bomo zanemarjali te dolžnosti. Čuden tretjerednik bi pač bil, ki bi si ne dobil toliko časa čez dan, da bi lahko opravil to dolžnost. Dvakrat, če ne trikrat čuden otrok Franciškov bi pa bil, ki bi imel ob vsaki priliki čas postajati ob cestnih kornerjih in tam obirati farane od župnika do zadnjega župljana, ne bi pa imel časa opravljati teh bore malo očenašev.

Sveti Francišek je bil otroško veren. Kakor pa je bila ta njegova vera, tako otroško ljubo je tudi molil. Sveti Francišek ni molil iz raznih oguljenih in zamazanih molitvenikov. Kaj mu je bilo do besed! Govoril je z Bogom, kakor govori otrok z očetom in mamico. Čujte, kako je nekoč molil! "Kdo si ti," pravi, "kdo si ti, dobri Gospod, in kdo sem jaz, služabnik tvoj, črviček v prahu. Ljubil bi te rad, Gospod, iz vsega srca bi te rad ljubil." In drugokrat je zopet tako-le molil: "Gospod moj, Jezus Kristus, ki si usmiljen do grešnikov, daj mi molsti svoje in svojih kreposti. Naj bom kakor ovčka pred Teboj." In potem je ponavljal svoj večni vzdih: "Čast bodi Očetu in Sinu in svetemu Duhu!"

Kako priproste molitve in vendar tako velika in globoka duša. Tako goreč je bil v takih molitvicah,

da jih je skoraj vedno kar pel. Tako je pel neko noč in se kosal s slavcem do zgodnjega jutra, kdo bo preje omagal v hvali božji. Drugo noč pa asi je urezal leskovko in jo vtaknil v usta, kakor da ima piščalko, in je plesal pred Gospodom. Bil je pevec David novega testamenta, ki je pel pesmi kot jih pred njim in ne za njim nihče ni pel. Njegova Sončna pesem je še danes in bo vedno eden najlepših umotvorov, dasi je le jecljanje in priprost izliv otroške duše. O, kedaj bomo mi prišli do take molitve!

Duhovit nemški pisatelj graja v neki svoji knjigi svetlobo in elektriko naših cerkva, hvali pa temoto in polmrak starodavnih hramov božjih. Je nekaj resnice v tem. Zakaj so nam cerkve tako razsvetljene danes? V slavo božjo? Bog je sam v sebi lep, ne rabi naše elektrike. Ne, ne. Ljudje danes več ne molijo iz srca, temveč samo iz molitvenikov. Pa jih poglej vernike med službo božjo. Vsa njihova pobožnost je površna, zunanja in ukradena. Komaj pokleknejo, komaj pridejo iz spovednice ali obhajilne mize, prva skrb jim je molitvenik, potem pa hajdi kakor beraška lajna na cesti, vse molitvice po vrsti, brez duha in brez srca. Skoraj bi jim lahko svetoval način poganskih duhovnikov v Indiji. Jim še brati ne bo treba. Mlinček si naj naročijo, ga bojo že kje dobili, napišejo na meter dolgi papirček svoje molitve, pa vtaknejo ta papirček v mlin, ki ga naj potem vrtijo kakor dolgo hočejo. Tako delajo pogani v Indiji, zakaj bi še mi ne bili praktični, če nam je res toliko ležeče na molitveniku. Ne pomislimo pa, da s tako molitvijo ne pridemo ne za las bliže neba in Boga. Kakor so prišli k obhajilni mizi posvetni in raztreseni, tako gredo od nje.

Tretjerednik, če bi pogledal križ na Golgoti in premišljeval, koliko svete ljubezni je v svetih ranah Jezusovih, ali bi ne bila tvoja priprava na sveto spoved boljša. In če bi se ti duša potopila v skrivnost najsvetejšega zakramenta, ali bi ne našel misli in želja dovolj za vreden sprejem svetega obhajila, — ali ne boš našel besed, da se pogovoriš z Jezusom?

Sveti Frančišek pa je z zaupanjem molil v vseh težavah in skrbeh. Pred vsakim delom se je obrnil na Gospoda. Molil je in je zadobil milost popolnega spokorjenja. Molil je, ko je bil v dvomih, ali naj se popolnoma odpove svetu in se zapre za zmiraj za samostansko zidovje, ali naj z besedo in zgledom navdušuje ljudi k spolnjevanju božje postave. Bog mu je v molitvi odgovoril. Ko se je pozneje našel brat, ki je imel bolj široke rokave in je zahteval polajšanja v vodilu, se je obrnil zopet na Boga, dobil je odgovor: bratje naj vodilo po črki izpolnjujejo. Tako se je v dvomih, težavah in bridkosti vedno zatekel k molitvi.

Zgled serafinskega svetnika nas opominja na besede apostola Jakoba: Če je kdo med vami žalosten, naj moli, — Kako pa se ravnamo kristjani v takih

trenutkih? O najprej iščemo tolažbe pri ljudeh. Nazadnje je lepo in hvalevredno, če najdeš srce, ki se mu moreš v žalostnih urah izgovoriti. Je pa to le samo človeška tolažba, išči predvsem Boga, ki je bil in bo najboljši tolažnik! Večkrat pa se spomnimo Boga šele tedaj, ko je vse iskanje drugod zaman. — Kako grda je taka malodušnost, kako graje vredna zlasti pri Frančiškovih otrocih! Premnogokdaj pa se še Frančiškovi otroci udajajo pogubni misli: kaj mi pomaga molitev, od molitve ne bom sit. In molijo, kot je molil med vojskinim časom brezbožen slovenski pesnik: Oče naš, kateri si v nebesih. Če bi bil Ti naš oče, bi sedaj svoje srce razklal in bi ne pustil, da bi nam umirali očetje in sinovi po frontah, — ne pustil, da bi ginela deca naša in naše matere gladu in žalosti. Kruha bi nam dal in tolažbe, če bi bil naš oče." Ali nismo mi ravno tako brezbožni, ko govorimo: kaj mi pomaga molitev? Ali ni to bogokletstvo prve vrste? S tem imenujemo Boga lažnika, ki ni v njem resnice. Pa je vendar rekel Zveličar: "Prosimo in se vam bo dalo, iščite in bote našli, trkajte in se vam bo odprlo." Bog je zvest in vedno bo uslišal tvojo molitev, če ti bo le v korist.

Molimo pa priprosto. Očenaš naj bo vedno naša molitev, ne oni Očenaš, ki ga ponavlja človeštvo stoletja že, pa samo z jezikom in ustnicami, kakor na mašino brez smisla in srca.

Molimo ga, kot ga nas je Kristus učil, kot ga je naš sveti oče molil.

Tako-le nekako ga je molil: "Oče naš, ti si naš oče, mi smo tvoji otroci, kdo nam more kaj, če se bomo k tebi zatekali? — Kateri si v nebesih, kjer ni zemlje in posvetnosti, kjer je sama duhovnost, kjer edino je naša duša doma. — Posvečeno bodi tvoje ime. Ne samo z ustnicami Te slavimo, slavimo Te z ljubeznijo, zakaj nisi grozodejec z bičem in škorpionom v rokah. Bog ljubezni si z odprtim srcem, oče si in vedno so Ti roke razklenjene v objem človeških otrok. — Pridi k nam Tvoje kraljestvo, kraljestvo ljubezni in miru, da ne bo samo sovraštvo med nami ubogimi. — Zgodi se Tvoja volja, kakor v nebesih tako na zemlji. Postava Tvoje dobrote vladaj v vsem in bodi v vsem, v vidnem in nevidnem. — Daj nam danes naš vsakdanji kruh, zakaj potrebni smo skorjice kruha. Ti sam si tako hotel. Človek ne živi sicer samo od kruha. Toda, da moremo rasti v Tvojo voljo, treba nam je kruha. Odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo vsem dolžnikom. Pred Teboj smo vsi dolžniki, omadeževani in zakopani v dolgove greha. — Ne pelji nas v skušnjava, da moremo priti k Tebi. Če nam pošlješ preizkušnje, pošlji jih, toda pošlji nam tudi moči, da jih bomo pogumno premagali. In odreši nas vsega hudega, da bomo močni le v Tebi, da bomo krepki v moči Tvojega srca. —

Francišškova dolina.

(Dalje.)

P. Krizostom Sekovanič, O.F.M.:

LO je 8. septembra lanskega leta.

Zgodaj zjutraj sem opravil sv. mašo v rietski cerkvi sv. Avguščina in jo precej nato mahnil proti Foresti.

Foresta je prav majhna vas, oddaljena od Rietija eno uro. Morda ne šteje niti deset hišnih številk; poslopja so zelo razkropljena in leže skrbno skrita v globoki kotlinah sredi košatega drevja. Samo dva gradova se blestita na vzvišenih parobkih in kažeta deviško bele stene, sveta si svoje postavnosti.

Središče Foreste je prijazen frančiškanski samostan z majhno župno cerkvijo, posvečeno Materi božji. Samostan je prav tako, kot vsa druga poslopja pogreznjen v globoko kotlino. Zagledaš ga šele, ko si že tik pri njem.

Za časa sv. Franciška je župnikoval v tej vasici gostoljuben in prijazen gospod. K njemu se je zatekel serafinski Patriarh misleč, da bo v tej skriti globeli imel mir pred rietskimi meščani — pa se je zelo zmotil. Komaj je ljudstvo zvedelo, kam se je odtegnil njih tako priljubljeni duhovni oče, že so priletele neštete trume v Foresto. Cerkviča je bila pre-

majhna za to ogromno množico in svetnik je pridigal kar na prostem.

Okrog cerkvice se je širil lep vinograd, poln smehljajočega grozdja, katero pa je silno naglo kopnelo pod belimi zobmi lačne množice, tako kot kopni sneg pod toplimi marčevimi sončnimi žarki. Župnik je z velikim strahom gledal te lačne kobilice na svojem vinogradu; zelo je bil žalosten in prav odkritosrčno se je kesal, da je sprejel sv. Franciška v svojo cerkev. Zelo ga je skrbelo, ko je pomislil, da bo moral s svojimi pičlimi dohodki to leto kupovati celo mašno vino.

Prav tedaj pa je Bog razodel svojemu zvestemu služabniku župnikovo žalost in skrb.

Obrnil se je torej sv. Francišek k potrtemu duhovniku in mu je rekel:

“Predragi oče, koliko vina pridelal na tem vinogradu vsako leto?”

“Dvanajst mer, če je dobra letina.”

“Prosim te, oče,” je dejal nato svetnik, “da prenašaš potrpežljivo še nekaj dni moje bivanje pri tebi; vedi, da sem našel tu velik pokoj. Pusti vsakemu, naj trga grozdje na tvojem vinogradu zaradi ljubezni do Boga in do mene ubožčka. In obljubim ti v imenu mojega Gospoda Jezusa Kristusa, da ti bo rodil vinograd to leto dvajset mer.”

Župnik se je pomiril in Francišek je ozdravil tiste dni zelo mnogo bolnih duš, ki so se vračale v svoje domove napolnjene z duhom božjim.

Par tednov nato je prišel čas trgatve.

Župnik iz Foreste vzame majhno posodo in zmeče vanjo tistih par mršavih grozdnih pecljev, ki so slučajno še ostali na trtah, strese jih v stiskalnico in zavrti vijak. Pod lahkim pritiskom že se je pričel cediti sladki mošt in polniti posodo za posodo. Strmeči župnik je pridelal tisto leto 20 mer izredno sladkega vina.

* * *

Bilo je torej lansko leto na praznik Marijinega rojstva, ko sem počasi stopal skozi senčne gaje po zelo lepi poti navkreber proti Foresti — tretjemu znamenitemu Franciškovemu svetišču reatinske doline.

V Foresti so praznovali ta dan “žegnanje.” Ondotni župnik in gvardijan nas je povabil lepo število patrov-števnikov, ki smo se mudili v Rietiju na počitnicah, da bi kar moč na slovesen način opravili žegnansko službo božjo.

Jaz sem se zaradi omenjene sv. maše v cerkvi sv. Avguščina nekoliko zakasnil; tovariši so odšli že celo uro pred menoj tja.

Sam samcat sem torej koračil proti Foresti. Zelo sem bil vesel, da me ni nihče motil. Če se prav spomnim, nisem takrat prav na nobeno stvar mislil — pogreznil sem se v sladke sanje. Ptički so peli nad menoj, veter je šepetal z drevesnimi listi in sončni žarki so pokukavali skozi gosto zelenje na belo pot.

Prijetno mi je bilo v duši in prav odkritosrčno sem vsklikal: "Kako lep je vendar ta božji svet!"

Včasih se mi je zazdelo, kot da hodi na moji desnici sv. Frančišek s kapuco na glavi, z rokami v rokavih — ves zamaknjen v sijaj Gospodovega stvarstva.

Hoj! Kaj pa je to?! Iz sanj me zbudi naenkrat vesela godba. Prav poskočni komad je bil to. Na glas sem se zasmel in prav po taktu pospešil korak.

Čez par trenutkov sem že stopil iz gozda in zagledal pred sabo samostanski zid, iznad katerega je kugal cerkveni zvonik. Par korakov še — in pred menoj se odpre prijazna kotlina: v sredini čepi samostan, na levi se smeji zelen parobek, posejan z visokimi cipresami, na desni pa kraljuje vinograd — znameniti Frančiškov vinograd.

Na trgu pred cerkvijo so igrali godci veselo koračnico. Silno sem se čudil, čemu da igrajo, ko ni nikjer nobene žive duše, ki naj bi jih poslušala.

Spustil sem se navzdol in prišel pred samostan ravno, ko so godci utihnili.

Kapelnik me je ljubeznivo pozdravil in na vprašanje, kako da ni nikjer nobenega človeka, ko je vendar tu žegnanje, mi je pokazal na cerkev.

Vstopil sem. Cerkev je bila skoro čisto polna. Pri vseh treh oltarjih so bile svete maše in belo oblečene Marijine hčerke so prav tedaj pobožno pristopale k svetemu obhajilu.

Pomolil sem malo in nato pozvonil na samostanski porti.

Prišli so mi nasproti moji tovariši ter mi razkazali samostan in vrt.

Samostan je zidan v obliki kvadrata — dograjen je bil leta 1232, — v sredini ima dvorišče, ki je čez in čez preraščeno s pestrimi cvetlicami.

Obiskali smo nato znameniti vinograd, kjer sem utrgal s trte jagodo in si jo shranil za spomin.

Slovesna sv. maša se je pričela še le ob pol dvanajstih.

Polovica tovarišev je imela službo pred oltarjem, druga polovica pa kot pevci za oltarjem, kjer je precej velik kor. Mene so uvrstili med basiste. Imeli smo dobrega pevovodjo in petje je izpadlo dokaj lepo. Služba božja se je vršila po strogo cerkvenih predpisih.

Po sv. maši je bila slovesna procesija z relikvijami sv. Frančiška. Vesela pronesija je bila to!

Prve so šle Marijine hčere z zastavo, nato pa godba, ki je igrala same vesele koračnice. Za godbo smo šli pevci in duhovščina, slednjič pa vse ostalo ljudstvo.

Zelo častitljivo smo se pomikali po gozdnih potih, prepevaje himne in psalme. Kadar smo pevci utihnili — pa je zamahnil kapelnik veselo s svojo posrebreno palico v znamenje, da bomo slišali zdaj nekaj prav posebnega in tihi gozd je res v prihodnjem trenutku kar zatrepetal ob mogočnem zvoku trobent in bobnov.

V prijazni grajski kapelici smo zapeli litanije vseh svetnikov in se nato vrnili v cerkev.

Ob treh šele smo sedli k obedu.

Precej po obedu so bile slovesne litanije Matere božje in blagoslov z Najsvetejšim, godci so zaigrali nato še par komadov, nakar se je ljudstvo mirno razšlo.

Dopadlo se mi je to žegnanje, zares se mi je dopadlo, ker je bilo brez pijače in brez greha, kar je ob taki priliki nekaj posebnega. Godba sicer ni bila posebno v cerkvenem duhu — pa to nas ni preveč motilo pri pobožnosti, ker smo vedeli, da imajo godci s svojimi koračnicami namen častiti Boga; to nam je tudi ob slovesu potrdil kapelnik sam.

Še enkrat sem stopil v prijazno cerkvico in zašepetal kratko molitev pred Najsvetejšim. Nato sem pokleknil še pred desni stranski oltar, ki je posvečen sv. Frančišku. Pod oltarjem stoji ena izmed posod, v kateri je bilo shranjeno po Frančišku pomnoženo vino.

Toplo sem se priporočil svojemu velikemu Očetu in nato s tovariši vred zapustil ljubeznivo Foresto.

(Konec prih.)

SLOVENSKA ŽENA

niti v vsako reč, ki je ustvarjena morda samo moškimi rokami in moškemu delu.

Tega naše žene nočejo s svojim novim pokretom. Katoličanke so in katoličanka mora vedeti, kaj je zapisal sveti Pavel: "Mož je glava v družini," vedeti mora, da je podrejena možu, seveda ne kot sužnja, temveč kot sovrstnica, kot sestra. Ima torej iste pravice kot mož, iste dolžnosti kot mož. Povej mi, ali bo žena kaj zmešala kroge moške organizacije, če se tudi sama organizira, in ali ji je to prepovedano? Ali je to slab namen, če si hoče s to organizacijo dati sama sebi ognja in navdušenja za skupno žensko delo in za splošno dobro delo v prid človeški družbi? Ne, to ne more biti slab namen.

Ameriške Slovenke se dobro zavedajo, da jim mora biti domače ognjišče in družina prvi delokrog, zavedajo se pa tudi, da jim je dovoljeno od časa do časa pogledati v svet in tudi katere reči možem, ki zborujejo pod lipo sredi vasi in modrujejo o boljših časih in boljšem življenju. Kje je zapisano, da so si možje vzeli patent na vso modrost in brihtnost? Zapisano je: "Žena bodi možu v svet in dobra misel naj podpira možovo delo."

Pesem naših žena je torej dobra pesem in še Bog, da so jo vendar enkrat že zapele. Pesem je, ki bo segla v sestrsko srca sestra, in bo odmevala tudi v njihove duše, vsa polna božjega blagoslova in božje misli: v Bogu in Mariji prerajajmo svet. Ta pesem je kakor akord. Veste, kaj je akord? Muzikanti poimenujejo s to besedo zložene zvoke. Vsak zložen zvok ima po tri, štiri tone v sebi. Eden poje vižo, drugi poje "čez," kakor pravimo, tretji pa poje spodnji "sekund."

Tak trizvok bo odslej delo ameriške Slovenke. Zvok s tremi toni. Prvi ton je Nazaret: ton družinskega življenja, posvečen po Marijinem zgledu; drugi ton je ton Betanije; združile bodo v sebi delo skrbljive Marte z duhovnim delom Marije Magdalene, in tretji zvok je zvok Kalvarije: V tolažbo z Marijo pod križem bodo trpečim, v pomoč siromašnim in v spodbudo vsem omahujočim, mučenice ljubezni do Boga in bližnjega.

Ali ni vredno, da se tak trizvok izpoje v kolikor mogočno pesem, ki bo donela iz kraja v kraj, kakor mogočen orkester. Da, izpoje se naj, da bodo utonile v njem vse druge pesmi malih in slabih duš...

Ameriški Slovenki.

NA vse strani je šla pesem, ki so jo zapele naše žene. Veliko pesem so zapele o novem delu in o novih vzorih. Spočetka je bila ta pesem bolj tiha in skromna, zaprta za štirimi stenami čikaške cerkvene dvorane, toda kmalu si je ubrala pot v ameriški svet in danes odmeva že po vseh slovenskih naselbinah: žena k ženi v sestrski ljubezni, v sestrskem stremljenju in sestrski medsebojnosti!

Kaj hočejo naše žene s svojo zvezo, ki jo ravnokar ustanavljajo in širijo?

Veliko hočejo. To hočejo, kar je hotela najsvetejša žena — Marija: Posvetiti v zvezi z drugimi ženami po vsem svetu človeško družbo, usmeriti jo v druga pota, ki ne bodo vodila stran od Boga, kakor vodijo sedaj, temveč k Bogu, k Bogu, ki je težišče in središče vsemu, kar je ustvarjeno in neustvarjeno. To je hotela Marija, ki je bila sveta posoda božja; iz nje se je izlivala moč in krepost. In to mora hoteti vsaka žena, če hoče biti sestra Marijina. To mora hoteti tudi nova ženska zveza ameriških Slovenk.

Ta veliki namen je prvi njen namen. In nobeden drugi. Ali more biti ta lep namen naperjen proti drugim dobrim namenom. Eni pravijo, da hoče hoditi ameriška Slovenka po poti drugih modernih žena, ki noče več moške nadvlade, hoditi hoče po poti emancipiranih žena, to bi rekli po domače, žena, ki jim preseda moška beseda, moška misel in moško delo, še bolj domače bi rekli, svoj nos hočejo utak-

Mati vodi deco k Bogu.

VERSKO neznanje je med nami ogromno. Največji nevedneži v verskih rečeh niso samo preprosti in nešolani ljudje, temveč žal tudi šolani. Imamo take, ki se bahajo, da so dovršili najvišje šole, ali o veri vedo komaj toliko kot majhen zamorček v Afriki, ki je parkrat poslušal misijonarjevo razlago. Potem ni čudno, da jih je mnogo, ki se postavljajo s svojim brezverstvom. Ni tega kriva njihova izobrazba, s katero se toliko postavljajo, temveč njihova nevednost.

“Moje ljudstvo poginja, ker je brez znanja,” govori Bog po preroku Ozeju. In isti prerok pravi: “Ker ne poznajo na zemlji Boga, gospodarji preklinjevanje, laž, uboj, tatvina, prešuštvo, kri se preliva druga za druga.”

Neznanja v verskih rečeh je največ krivo to, da nimamo dovolj duhovnikov in da mnogo dece zahaja v šole, kjer nimajo krščanskega nauka. V takih razmerah je dolžnost vseh tistih katoličanov, ki so v veri dobro poučeni, da vrše delo duhovnega usmiljenja: Nevedne poučiti!

Pa čeprav bi imeli dovolj duhovnikov, čeprav bi bile vse šole samo katoliške, vendar bi ne smeli pozabiti, da je nekdo, ki ima vedno prvo dolžnost, poučevati otroke v verskih rečeh in tisti nekdo je

KRŠČANSKA MATI.

Bog je dal materi srce, ki je polno ljubezni do otroka. Zato je malo mater, ki ne žele, da bi bili njihovi otroci srečni na tem in na onem svetu. Zato je tudi malo res katoliških mater, ki ne bi hotele otrok dobro seznaniti z ono potjo, po kateri se pride do te sreče, namreč z vero Kristovo.

Toda marsikaka mati sama ni dosti poučena v veri. Druga je pa morda sama dovolj poučena, pa ne ve, kako in kaj bi o veri pripovedovala malim. Modra mati lahko uporabi marsikako priložnost, da napelje pogovor z otroci na verske resnice in jim na zgledih iz življenja te resnice pojasni. Berite tu dva zgleda.

Kako se je Žanek naučil, da ima razumno dušo.

Žaneku je dala mati lepo majhno ptičko. Žanek jo je imel silno rad in ji je z ljubeznijo dajal hrane. Nekoč pa opazi Žanek, da je kletka odprta in — prazna. Ptička je odletela. Zastonj jo je klical in iskal. Končno zapusti jokaje sobo in odide na dvorišče. Toda kaj vidi? Gorje — mačka se igra s ptičko! Poln srda plane Žanek k mački in kriči nanjo: “Grdun grdi, ropar, tat!” Mačka se splaši in zbeži, ali ptička je bila in ostala mrtva. Žanek je jokal in jo božal, ali oživiti je ni mogel več.

Rev. Bernard Ambrožič, O.F.M.:

Mati ga je hotela potolažiti in mu je obljubila drugo ptičko.

“Pa mi bo mačka tudi ono pojedla,” je dejal Žanek.

“Čuj, Žanek,” je rekla mati, “pojdi in povej mački, da je zato pri hiši, da lovi miši, ne ptice.”

“Mačka ne bo razumela,” je rekel Žanek.

“Kako da ne?”

“Oh, mama, ko je tako neumna!”

“Ji pa jaz porečem, mene bo menda razumela.”

“O ne, tudi tebe ne bo razumela, mama!”

“Pa kako, da me ti razumeš, Žanek, če ti kaj povem ali naročim?”

“Seveda, mama, ampak jaz sem majhen deček, mačka je pa mačka.”

In mati je nadaljevala:

“Evo, vidiš, otroci razumejo, žival pa ne razume. Ali veš, zakaj tako?”

“Ne, mama!”

“Dobro, ti bom jaz povedala, ti pa dobro poslušaj in si zapomni. — Otroci imajo v sebi duha, ki je živ. Ta duh se imenuje razumna duša. Otrok, kakor tudi odrasel človek, more razumeti, ker ima v sebi razumno dušo.

Dobri Bog je ustvaril ljudi in živali. On je dal že otrokom razumno dušo, da morejo misliti in razumeti. Kadar majhen deček ne uboga, dobro ve, da ne dela prav, ali žival tega ne ve. Dobri Bog živalim ni dal razumne duše. Živali so mnogo manj vredne ko človek in so ustvarjene zato, da človeku služijo in koristijo.”

Kako se je Žanek naučil, da mu je duša neumrjoča, telo pa umrjoče.

Žanek je še mrtvo ptičko božal in grel. Mati mu je rekla, da je treba mrtvo ptičko pokopati v zemljo, ali Žanek je lepo prosil, naj mu jo še pusti. Mati mu končno dovoli, da dela s ptičko, kar hoče. Žanek vzame pločevinasto škatlo, dene vanjo mehke volne in naredi lepo gnezdo. V gnezdo položi ptičko in škatlo zapre, da bi mu je mačka ne pojedla.

Drugi dan se odpravi Žanek k teti v drugo vas in ostane tam celi teden. Ko se vrne k materi, je bila prva reč, da pohiti k škatli in pogleda, kako je s ptičko.

“Uh, kaj je pa to!” Tako vzklikne Žanek in se prime za nosek.

Ptica je gnila in razpadala. Bila je polna grdih majhnih živalc in tako čuden duh je dajala od sebe! Žanek se je ni upal dotakniti. Odnegli so vse skupaj in na vrtu zakopali.

“Glej, Žanek,” je rekla pozneje mati, “ko je žival mrtva, začne truplo gniti in razpadati, ker je narajeno iz mesa in kosti. Ravno tako se zgodi, če umrje človek. Tudi njegovo telo zakopljejo v zemljo. Če bi ga pustili v hiši, bi gnilo in tako smrdelo, da bi vsi v hiši postali bolni.

Ali vendar je velika razlika med mrtvim človekom in med mrtvo živaljo. Od mrtve živali ostane samo telo, ki gnije in razpada. Od mrtvega človeka ostane prva in najlepša stvar, **razumna duša**, ki nam ostane prva in najlepša stvar, **razumna duša**, ki nam jo je Bog dal in jo imamo v sebi. **Ta razumna duša ne umrje**. Ona odide iz telesa ob času smrti in gre k ljubemu Bogu na drugi svet. Tam ostane živa na

veke, to se pravi, zmerom.

Vidiš, Žanek, tako imaš tudi ti lepo dušo, ki ne bo nikoli umrla. Zato pravimo, da je nesmrtna, neumrljiva. Imaš pa tudi telo, ki bo umrlo, zato pravimo, da je smrtno, umrljivo. Tvoje telo bo enkrat umrlo in ga bodo zakopali v zemljo. Tam bo gnilo in razpadalo. Duša bo pa živela na drugem svetu pri ljubem Bogu.”

Tako je poučevala ta dobra mati svojega Žaneka. Pa še marsikaj drugega lepega mu je povedala, morda zvemo drugič še kaj o tej skrbni materi.

— (Po “Glasniku presv. Srca Isusova.”)

Nonoposvečena kitajska škofa — frančiškana.

O g. Stanku, ki je nesel kraljico čez morje.

P. Aleksander, O.F.M.:

(Konec.)

KRALJICA je tedaj tudi zasanjala. Oba sta sanjala čudne sanje. Pater Stanko je tole sanjal:

Ladja je prispela v newyorško luko. Newyorška luka je bila polna ljudstva in kar je bilo predvsem čudno, vse je bilo v slovenskih zastavah. V luki sami pa so čakali zastopniki vseh slovenskih naselbin po Ameriki. Stankove kraljice so čakali. Ko je stopila kraljica na suho, je zaorilo iz tisoč grl: pozdravljena slovenska kraljica iz solnčne Goriške, pozdravljamo te na ameriških tleh! Možnarji so pokali. Muzike so zaigrale. Pred kolodvorom pa so čakale dve svetli kočiji, ena je bila kraljici pripravljena, druga Stanku. Kakor blisk so oddirjali Nebotičniki na vseh straneh, temni in mrki. Pater Stanko jim prav nič zaupal ni, tako sovražno so gledali vanj in v svetlo kočijo, da je bilo groza. Zavijejo v stransko ulico, na zadnjem vogalu je zopet stal eden, mrk in teman in ni ga še dobro pogledal, pa se je zrušil z velikim truščem naravnost na kraljičino kočijo.

Stanko plane pokonci... Glava mu je bila težka, kot bi nosil na njenem mestu žakelj tri cente težak... Ladja pa se je zibala in je plesala kot neugnana plesavka. Gospod Stanko se je zdramil v težko resnico: hud vihar je na morju. Jojmene, sedaj bova v morju našla hladni grob, je pomislil. Pa dvajset let goriškega solnca in goriškega življenja naj se v morju potopi? In kraljica bo morala umreti žalostne smrti!

Kraljica pa je ta čas še vedno sanjala. Ladja je hitela preko morja kakor misel hitro. Kaj ji je bilo pet dni in pet noči? In šesto jutro je zagledala kraljica veliko soho sredi morja, vso v zlatu od lovorjevega venca na glavi do trona, na katerem je soha stala. Bila je kraljica sredi morja. Veselje jo je navdalo, ko je pogledala to tujo zlato sestro in jo je pozdravila: Pozdravljena sestra! Zlata kraljica sredi voda pa ni odzdravila, bila je tiha in nema, in ko je ladja prišla do nje, je nenadoma iztegnila roko in udarila po ladji. Kraljica se je ustrašila in se je zbudila.

Tedaj je videla, kako jo je odrinil mornar od line, lino trdno zavil z vijakom in tudi vrata za seboj zaklenil s tako silo, da so vrata zaškrtala. Ladja pa se je zibala in plesala kakor le kaj.

Bilo ji je, kakor da so se povrnile ure goriškega gorja, ko so kosile in žele laške granate goriško lepoto in življenje in je odmevala od dobrdopskih gorra pesem soške ofenzive... Žvižgalo je kakor takrat vse krog nje in tulilo je in divjalo...

Stanko je sedel na ležišču ves pobit:

"Kraljica, da boš vedela, ta-le pot je pot v Ame-

riko, v Ameriko, kjer se cedita mleko in med. Amerika, to je lepa dežela. Indija Koromandija ji pravijo še drugače. To pa zato, ker je bajna kakor Indija, same pravljice živijo v njej; ker je polna skrivnostnega življenja; ni ga tam človeka, ki bi ne imel svoje hišice in še ta hišica je iz samih lectov, takih lectov, kot so jih časi prodajali na velike praznike pred svetogorsko cerkvijo romarjem. Ti seveda ne veš tega, vedno si le živela v svoji palači. Misliš si pa lahko, kako silovito sladko je to. Golobčki in pisani tički prenašajo pošto od hiše do hiše, črni konjički in zlate kočije prepeljavajo ljudi od prijateljev do prijateljev; lepi gozdovi so ondi, gaji in logi, sonce in senca sta si kakor brat in sestra še veliko bolj kakor pri nas; zime ni, ne vročine; palme stoje ob cestah, visoke palme, kokosi in dateljni; pod vsako palmo igra muzika, ta muzika pa igra tako čudovite komade, da se ljudem, ki hodijo peš kar nožice same od sebe vzdigavajo. Zato se pa vsi kar raje vozijo. Drugače bi še nikamor naprej ne prišli; konjički pa niso muzikalično nadahnjeni in ta muzika ne škodi njihovim nogam. Ali ni silovito čudna ta dežela?"

"Da, silovito čudna," je prikimala kraljica. Zunaj pa je tulil vihar. Da, silovito čudna je ta dežela, — in je tulil naprej in naprej in premetaval ladje.

In pater Stanko je klonil na blazino, in je govoril s težko muko naprej:

"Pa misliš, kraljica, da bi bil sam od sebe menjal Goriško s to Indijo Koromandijo, da me ni poklicala Mati božja in mi rekla: Pojdi v Ameriko. Lepa je Indija Koromandija, ali še lepša je zemlja goriška, dvakrat lepša."

P. Stanko je utihnil in solze so mu prišle v oči, ali kaj. — Zunaj pa je tulil vihar kakor besen in se je zaganjal v okna, kakor da hoče Stanka in kraljice. Tulil je in se zaganjal še ves dan in vso noč, potem je utihnil. Takoj potem je prišel mornar in je spet odvil okno: rezek zrak je šinil v kabino. P. Stanko pa je vzel kraljico in je šel iz nje.

Bal se je gospod Stanko: Nazadnje mi jo še kdo ukrade. Zato jo je vsepovsod jemal s seboj. Mar bi jo pustil doma, kakor pa da bi jo kdo drugi pobasal, in koliko težav sem že prestal radi nje. — Vselej jo je vtaknil v notranji žep suknje, prav tam pri srcu. V vnanje žepe ni varno vtikati, vsaka roka lahko seže vanje, pri srcu je pa varna, je mislil.

Pater Stanko je šel na krov. Daljna daljna gladina je bila še vsa nemirna, vsa razbičana, kakor v trpljenju se je nemirno zvijala in gibala:

"Ti prelepa podoba življenja našega," je vzdihnil svetogorski pridigar in zdelo se mu je, da je na svetogorski leci in propoveduje ljudem o velikem

morju življenja, kjer se bije toliko ladij s težkimi valovi in čermi . . . In potem se mu je zdelo, da stoji na Sveti Gori in gleda po goriški planoti. Vzdihnil je: "Oj ti goriško morje, žalost slovenska, koliko urbo pa še po tebi pel bič, kdaj bo tebi prišla ura pokoja?" In nazadnje se mu je zdelo, da je sveti Anton in pridiguje ribicam o lepoti božji. Res, tam v dalji je v morju zagomazelo. Nešteto velikih rib je skakalo preko valov kakor za stavo. Prihital je mornar:

"Glejte, gospod, pred somom letijo, ali ga vidite?"

Pater Stanko ga ni mogel uzreti, pa ga tudi ni hotel videti. Ta svojat somska ne pusti ribam življenja, prav kakor Lah Goričanom ne, — je rekel sam pri sebi in šel v jedilnico. V jedilnici pa ga je prejela skušnjava, da bi tudi kraljici privoščil uro svobode. Segel je v žep — o jej, kraljice ni bilo v žepu!

Toliko, da ni klecnil po tleh strahu: Uboga kraljica, veselje moje, kje si, kaj ti je prizadela usoda. Tekel je na krov, žive duše ni bilo na njem, tudi kraljice ne. Tekel je v svojo stanico, kraljice ni bilo na oknu.

"Vzel sem jo s seboj. Da bi bila mogla seči mrzla tuja roka v notranji žep? Nemogoče. Prav pri srcu sem jo imel. Sveti Anton, strah tatov in roparjev, pomagaj mi!

Kakor blisk je pomagal sveti Anton. Gospod Stanko pogleda dobro svojo suknjo in vidi, da ni njegova.

"Kje sem dobil zopet to suknjo?" Dve minuti sta pretekli, predno se je mogel domisliti, odkod tuja suknja na njem. Sveti Anton mu je pojasnil položaj: Umivat si se šel, obesil si svojo suknjo na klin ob umivavnici, tam je viselo še več drugih sukenj. Ko si opravil, nisi gledal, v katero suknjo si zlezal, zdaj si pa v tuji suknji in s tvojo je šel tujec s kraljico vred. Hudo je, oče Stanko. Kje boš našel suknjo sedaj, in če boš suknjo našel, ali bo še kraljica v njej?

Pater Stanko je bil domalega strt.

"Dvajset let sonca goriškega, pa se mi ni kaj takega zgodilo. In toliko težav, pa toliko bridkosti!" Samemu sebi se je smilil, drugim se ni mogel, ker niso še vedeli, kaj ga je zadelo.

Prvi je izvedel za njegovo izgubo njegov postrežnik.

"Ste videli tako in tako suknjo, s črnim žametom obrobjeno krog vratu?"

Postrežnik: "Da, v vaši stanici sem jo videl."

Pater Stanko: "Božji človek, ne norčuj se, suknjo sem zgubil, vaša družba nosi odgovornost za mojnjo suknjo in za vse, kar je bilo v suknji. Ta suknja je najdražji zaklad, ne ravno suknja sama na sebi, ampak to, kar je bilo v suknji, mi je življenje mojega življenja."

Postrežnik: "Kaj pa je bilo v suknji?"

Pater Stanko: "Nekaj čudovito dragocenega."

Postrežnik: "Potem bi hotel tudi jaz vašo suknjo. Škoda, da mene ni sreča navdahnila, vzel bi jo bil."

Pater Stanko je skočil. Vsa goriška poštenost je zavrela v njem:

"Ali ne veš, da pravi sedma zapoved: ne kradi. Ti si odgovoren za mojo suknjo, ti si moj sluga."

Postrežnik pa je s smehom odšel. Pater Stanko je ustavil zatem tri mornarje.

"Ali ste videli tako in tako suknjo?"

Prvi je rekel: "Mar sem jaz varuh sukenj?"

Drugi je rekel: "Štirje so jo nesli in so jo dali petemu."

Tretji je bil pa bolj olikane sorte in je rekel: "V tretjem razredu so imeli nekaj kakor suknjo, v suknji so baje našli neko čudovito žival, pravijo, da je žival uš ali bolha ali kaj. Žival so predali takoj kapetanu ladje, da preišče vso zadevo. Če je bolha in je bil lastnik te bolhe imel to hudobno nakano, da bi jo vtihotapil v Združene države, potem gorje dotičniku. Kakor veste, v Združenih državah ni te golazni, ameriški človek je ne prenese, ima sam dovolj energije, ki ga podžiga k delu in nehanju, ni mu treba drugih evropskih večnožnih podžigavcev. Če je bila ona žival samo uš, bo kaznovan izseljeniški doktor v hamburški karanteni, zakaj je pripustil lastnika te uši na ladjo."

Tako je rekel tretji mornar. Patru Stanku pa lasje pokonci.

"Amen. Po meni je. Pa da je svet tako neumen in ne spozna, kdo je ta moja kraljica, kraljica vse časti vredna. Bolha naj bi bila? Ali ima bolha peruti? Uš naj bo? Kako more imeti uš tako velik trup, pa naj bo še tako žlahtnega plemena. Svet, svet, ko bi vzel svojo pamet v roke in vsaj nekoliko mislil in prevdaril, ko bi bil vsaj kedaj pogledal v učenjaške knjige, bi ti ne bilo treba take sramote."

Po preteku dveh minut je stal pred kapetanom.

"Gospod kapetan, ona žival ni ne uš, ne bolha, vi se motite."

Kapetan je nasršil obrvi:

"Oprostite gospod, ali je ona žival tam v kletki vaša last? V tretjem razredu so jo našli mornarji."

Pater Stanko je planil k omari, kapetan pa mu je zabranil z roko.

"Stoj! Zdaj je v preiskavi in nikomur ni dovoljeno se dotakniti one živali. Predvsem nam je treba zvedeti, kdo je krivec in kaj je ona žival? Skoraj gotovo ji bo morje hladen grob ali bo pa obsojena na gromadi v moji peči."

Pater Stanko pa je bil ves zbeگان.

"Za božjo voljo, gospod kapetan, to ni ne uš, ne bolha."

Gospod je bil hladen:

"Torej priznate, da ste vi lastnik te živali. To moram zabeležiti. Odkod je ta žival in kdo je, pojasnite."

Pater Stanko je sedel in začel:

"Tam v sončni Goriški ji je domovina, narodnosti je pa kranjske. Tam je gospodovala milijonu vernih in ubogljivih podanikov, jaz sem bil njen veliki stražnik in točaj, Ni ne bolha, ne uš."

"Kratki ste," meni kapetan.

"Bom pa širje razpredel, gospod kapetan," je menil gospod Stanko. "Tam ob Jadranskem morju leži goriška zemlja, polna lepot in dobrot, tega vi seveda še ne veste, gospod kapetan. To ljudstvo je pridno in delavno kakor malokatero, g. kapetan, in se peča z vsemi mogočimi rečmi, živinorejo, industrijo in drugim . . . Pa kaj bi o tem govoril, vi gotovo že nestrpno čakate, da vam povem, kdo in kaj je ta žival tam-le v kletki. Povem vam, bolha ni, ker ne

pije človeške krvi, tako krvoločna ni, pije samo kri cvetlic in rož, sladki nektar; uš tudi ni, ker ji še na misel ni kedaj prišlo, da bi silila v človeške lase ali v suknje, četudi ste jo v suknji našli. Šla je z menoj na morje, da jo ponesem v Lemont, kjer bo zopet gospodovala milijonom, kraljica bo milijonu ameriških podanikov. Ta žival je navadna — čebela, ta žival je navadna kranjska matica.

Gospod kapetan še odgovoriti ni utegnil, gospod Stanko je pograbil kraljico in smuknil iz sobane.

* * *

Popoldne so pristali v njujorški luki. Ni bilo zastav, ni bilo pozdrava, tudi zlata kraljica sredi morja ni pomahnila z roko novodošli kraljici. Pa je kraljica sedaj v Lemontu ravno tako srečna, kakor če bi jo bil pozdravil trop ameriških diplomatov. Samo da ima p. Stanka, samo da ima milijon podanikov, toplega sonca in rož . . .

Trije misijonarji:

Rev. Simon Lampe, O.S.B., indijanski misijonar.

Rev. Pacifik de Chermucky, slov. gost na Evh. kongresu.

Rev. Ciril Zupan, O.S.B., župnik v Pueblo, Colo.

Glasovi od Marije Pomagaj.

P. Benigen.

Kako smo preživeli letošnje zimo na slovenskih Brezjah? Prav dobro in srečno. Vsi smo bili zdravi.

Dasi je bila zima do Božiča še precej mila, izvzemši par dni sredi decembra, je pa nastopila z vso strogostjo v januarju. Najhujši mraz smo imeli 15. januarja, na sv. Pavla dan. Je menda res, kar trdi stara prislovica: na svetega Pavla dan vsaka ženska o mrazu pravi.

Zavarovali smo se proti strogosti zime z dvojnimi okni, Storm sash, kakor jih Amerikanci imenujejo, ki nam jih je preskrbel 90 po številu Mr. Anton Šraj iz Joljeta. Ko pa je pritisnila zima najhujše, je ni bilo moč na noben način ublažiti. Naš br. Julijan je silno zalagal boylerje s premogom celi dan do pozne noči in od ranega jutra, pa zima ni odjenjala. Kake tri dni smo pošteno čutili mraz posebno v cerkvi, pa smo z onimi tremi judovskimi mladeniči v ognjeni pečici hvalili Boga: slavita mraz in vročina Gospoda, slavita led in sneg Gospoda.

Dobra lastnost ameriške zime je pa ta, četudi silno pritisne, vendar odneha v nekaj dnevih. Isto velja tudi glede poletne vročine. Tri, štiri dni neznosno vroče, pa zopet nastopi prijeten hlad.

V januarju nam je zima poleg najhujšega mraza, še zadosti snega privoščila, silno je medlo nekaj dni; toda koncem januarja je zmagal jug. Od veselja je vriskal, ko je topil in končaval nadležni sneg. Na Svečnico se je šele umiril od svoje slavne zmage in pustil kot nalašč tupatam v kaki kotanji malo očrnelega snega za spomin, češ, dobro sem mu posvetil. Vsi smo tudi hvaležni zmagovitemu jugu, da je v par dnevih veselo prepevaje brezplačno spravil sneg vkraj.

Zdaj po Svečnici se zima hoče nekaj maščevati, ker ji je jug tako zagodel in ji napravil tak poraz, pa se je več ne bojimo. Jug ima krepkega zaveznika — sonce, ki danes na Svečnico tako lepo si je na jasnem nebu. Zato smo lahko iz srca veseli, ker letos je zimi že odklenalo. Morebiti bo še malo porogovnila, pa kdo se bo zdaj še tresel pred njo! — Vsak dan smo bliže ljubi pomladi. Sonce bo ohranilo svojo moško besedo ter svojo moč še vsak dan bolj pomnožilo — in konec je zime.

Mrzli zimi so podobni oni naši rojaki, iz katerih src je izginilo Sonce pravice, Kristus Gospod. Mrzel sneg je zapadel v njihova srca in trd led krivih naukov jih je strdil, da so kot mrtva. Da, ni več življenja v njih . . .

Kakor je po zimi narava nekako mrtva in spi pod sneženo in ledeno odejo, tako

so mrtva, tako spe srca ranogih naših rojakov in rojakinj v Ameriki, ki se niso zavarovali pred zimo novodobnih brezvercev. Niso hoteli Sonca pravice, niso hoteli poslušati Kristusa, ki je pot, resnica in življenje; ampak raje so poslušali in brali laži in zmote Njegovih sovražnikov.

Nočejo verovati resnic, katere je razodel sam Bog, ki je neskončno resničen, ki ne more ne goljufati ne goljufan biti; raje pa verjamejo še tako prazne in nespametne čenče novodobnih brezvercev. Te jim tako zelo ugajajo, ker žele in hrepene, da bi bili prosti in svobodni: prosti v dolžnosti do svete vere, svobodni v svojem življenju.

To je pa tudi pri njih čisto lahko razumljivo; kajti na eni strani jih sili pokvarjena volja v upor proti Bogu, na drugi strani jih pa sili, da strežejo grešnemu poželenju mesa, kar prepoveduje sveta vera.

Naš brat Julijan si pripravlja drva, da bo lahko starki zimi dajal vetra.

Ali se naj potem še čudimo, da so kar slepo sledili vabljenim klicem novodobnih brezvercev ne samo moški, temveč tudi ženske! Novodobni brezverci jim obetajo na vsa usta srečo, svobodo, nebesa tu na svetu, po smrti, pravijo, je tako vsega konec.

One pa, ki jim ne sledijo slepo, obkladajo z vsakovrstnimi zaničljivimi priimki. Imenujejo jih nazadnjake, zarukance, podrepnike itd., itd. One, ki še verujejo v Boga in posmrtno življenje, posebno dobre in neustrašene voditelje bi najraje utopili v žlici vode.

Širokoustno govore ti plitvi in prazni novodobni učenjaki: naš bog je narava, naš bog je veda, naš bog je dolar. Cerkev je največja sovražnica delavca, ona ga drži v sužnosti češ, naj gara in dela za kapitaliste, naj plačuje za cerkve in

zato mu obeta nebesa po smrti . . .

Mi pa hočemo imeti zdaj ko živimo, svobodo, — tako neprestano uče novodobni brezverci, vsi smo enaki; zdaj hočemo imeti nebesa. "Zato delavec, trpin, čas je ugoden dovolj, da resno misli in si enkrat za vselej izbiješ iz glave stare nazore. Pozabi na to, kar sta te učila oče in mati, ki sta bila pod uplivom pretkane in izkoriščevalske duhovščine. Ko se očistiš te napake, ki je največje zlo za delavstvo, boš zmožen misliti dalje, namreč, da ti ni treba biti podložen in da si tudi ti upravičen do poštenega življenja kot najvišji med najvišjimi." Tako "Prosveta" v št. 25. Taki in podobni nauki so dan na dan v slovenskih brezverskih časnikih.

Kar so dobri stariši in duhovni vcepili v mlada srca v domovini dobrega, to hočejo s silo izruvat slovenski brezverci v Ameriki. Strmite, tako-le piše "Prosveta" v 25. številki z dne 31. januarja:

"Držite se vere svojih očetov, dedov in pradedov! Teh besed se poslušajte črna internacionala, kadar agitata, da slovenski delavci in farmarji ostanejo zvesti duševni hlapci in podložniki Rima. S tako agitacijo sugestira črna internacionala slovenskemu delovnemu ljudstvu, da je bilo slovensko delovno ljudstvo od pamtiveka sem podložno Rimu in da je videlo svojo vrhovno oblast v rimskem papežu.

Take sugestije so lažnjive in varljive."

Člankar nadalje pogreva sto in stokrat ovržene laži, da je namreč Cerkev s silo in mečem pokristjanila naše pradede, kateri jo pa niso hoteli slušati, so pa padali pod ostrino tujih mečev, ki so sekali na povelje Rima.

"Rimska cerkev skuša zdaj z besedami 'držite se vere svojih očetov, dedov in pradedov' uplivati na slovenske delavce in kmete, da ne čitajo časnikov in knjig, ki bi jim odprle oči, da so njeni nauki v velikem protislovju s pravo znanostjo in vedo.

Zdaj groze še z mukami v peklu in vica, ki pridejo po smrti, ako ne bodo vsega verjeli, kar uči rimska cerkev po svojih agitatorjih, ki jih imenuje duhovne, menihe, tretjerednike itd. — 'Gorje tebi, če nas ne poslušáš, pogubljen boš po tvoji smrti,' govore slovenskemu delavcu in kmetu, da ga pridrže priklenjenega na klerikalni verigi."

Ena sama številka "Prosveta" ima nagromadenega toliko strupenega materijala proti edinozveličavni katoliški Cerkvi. In tako gre dan na dan, pa ne samo v Prosveti, temveč v toliko drugih nje-

nih brezbožnih pomagačih — slovenskih časnikih in pamfletih.

Ali se je potem čuditi, da se je ta lju- lika krivih brezbožnih naukov tako raz- pasla med našimi rojaki v Ameriki?

Ali se je čuditi, da ti nauki prinašajo povsod strašne sadove propalosti najnižje vrste? Koliko nepopisno groznih zgle- dov je, ki so sadovi naukov slovenskih brezvercev! Kaj se je zgodilo pred krat- kem n. pr. v Sheboyganu, ima še vsak v spominu. Ali sta bila dotična mož in žena dobra katoličana? In to je njih "resnica in pravica," h kateri jih Prosve- ta pozivlja tako-le: "Slovenski delavec in farmar pomnoži armado onih, ki se bojujejo za resnico in pravico trpečega ljudstva."

Spričo take nagnusno-hinavske propa- gande slovenskih brezvercev med našim ljudstvom, je res pravi čudež to, da je naše ljudstvo v Ameriki še ohranilo ka- toličsko vero svojih očetov, dedov in pra- dedov.

Kdo jo je pa ohranil? Kdo mu jo še vzdržuje? Slovenski duhoven. Sloven- ski duhoven se je žrtvoval za svoje raz- tresene rojake po Ameriki. On jih je zbiral, osrčeval, navduševal in verno slo- vensko ljudstvo mu je sledilo kot očetu, delalo z njim, prispevalo do skrajnosti požrtvovalno. In tako so ti naši verni rojaki pod modrim vodstvom svojih vne- tih dušnih pastirjev postavili nad trideset župnijskih cerkva, organizirali svoje slo- venske župnije in sezidali svoje sloven- ske župnijske šole širom Amerike.

To je častno delo naših dobrih in po- žrtvovanih slovenskih duhovnov v Ame- riki od škofa Baraga naprej do današnje- ga dne. Ko bi naše ljudstvo ne imelo tu svojih dušnih pastirjev, bi že davno podleglo tolikemu zapeljevanju sloven- skih brezvercev in že davno izgubilo naj- dražji zaklad edinozveličavne katoliške vere.

To seveda le predobro vedo slovenski brezverci, vedo, kdo jim črta njih raču- ne. Odtod tolika jeza. Odtod tisto sa- tansko delo proti njim, da bi jim vzeli veljavo in zaupanje, katero še vedno vži- vajo pri svojih vernikih. Zato toliko na- padajo, sramote zaničujejo po svojih listih in pamfletih slovenske vzgledne in požrtvovavne duhovne. Toda, čimbolj jih napadajo brezverci, tembolj jih spo- štuje in ceni naše verno ljudstvo, tembolj se jih oklepa.

Naše ljudstvo dobro loči, kdo mu je njegov pravi prijatelj, kdo dela požrtvo- vavno in nesebično za njegovo pravo časno in večno srečo.

Toda naše ljudstvo je tudi spoznalo svoje največje sovražnike, svoje hinavske izkoriščevalce, katerih zadnji in prvi namen je, vzeti jim iz srca najdražji za- klad vere ter ga tako pahniti v časno in večno propast.

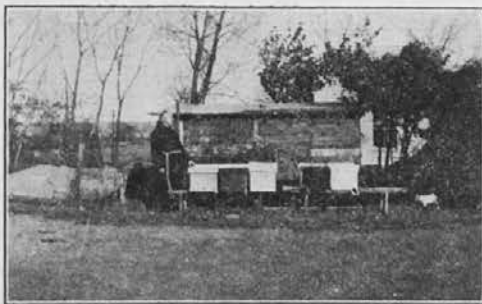
Naše ljudstvo je imelo tudi zadosti pri- like, da je spoznalo svoje hinavske izko- riščevalce, svoje ogabne sleparje, ki so pri njem nabirali in nabrali ogromne vsote denarja, obetajoč mu s sladko, go- ljufivo besedo za kako dobre in potrebne namene se bo isti porabil. Pač mi ni tre-

ba tu naštevati tistih potrebnih in korist- nih namenov, vsakdo ve vse dobro, ve pa tudi, kako so se tisti tisočaki, žulji slovenskega delavca, zagospodarili in za- pravili . . .

Naše ljudstvo pa tudi dobro ve, ve do centa natanko, za kaj se je porabil denar, ki ga je darovalo svojemu dušnemu pa- stirju, da je bil porabljen za zidanje cer- kev in šol in njih vzdrževanje.

Te slovenske župnijske cerkve in šole, ponos našega vernega ljudstva v Ame- riki, so neovrgljivi dokaz nesebičnosti, požrtvovalnosti in iskrenosti slovenskih duhovnikov, ker so v resnici delali in de- lajo neumorno za časno in večno korist svojih ljubljenih rojakov. In ti jih ceni- jo in spoštujejo kot svoje največje in od- kritosrčne prijatelje in dobrotnike.

Prepričan sem, da ravno ta, bi rekel otroška udanost, ta odkrita ljubezen in neomajna zvestoba vernih naših rojakov do svete Cerkve in do njih, svojih skrb- nih dušnih pastirjev, daleko presega že- ljenje in blatenje slovenskih brezvercev in jim je v najslajše plačilo in zadoščenje pri njih tako napornem dušnopastirskem delu.

P. John (g. Stanko, ki je nesel kraljico čes morje) pri svoji kraljici — Kranjski matici.

Jasno je torej vsakemu, saj dejstva jasno govore, kaj so našemu ljudstvu slovenski brezverci in kaj so mu njegovi požrtvovavni dušni pastirji. Koliko gor- ja so povzročili brezverci s svojimi kri- vimu nauki in s svojimi sleparijami! Ko- liko so pa slovenski duhovni s svojim dušnopastirskim delom, zlasti s sv. mi- sijoni dosegli: dobre so ohranili v sv. veri in koliko zašlih in zapeljanih so pri- vedli zopet nazaj na pravo pot.

Kako so brezverci porabili od ljudstva nabrani denar in kaj mu imajo zdaj po- kazati za zapravljen tisočake? Sloven- ski duhovni so pa podajali vestne račune in jih podajajo vsako leto svojim škofom in vernikom, v kaj so darovali od ljud- stva darovani denar, pa imajo tudi po- kazati v kaj so ga obrnili.

O tem naj razmišljajo in sicer s svo- jimi možgani oni zaslepljeni, uboge žrt- ve novodobnih brezvercev, ki jim slepo verjamejo, in prišli bodo do spoznanja in zaključka, da so slovenski brezverci brezsrčni izkoriščevalci našega ljudstva v Ameriki, slovenski duhovni pa njegovi pravi prijatelji in največji dobrotniki; ve- deli bodo, koga naj poslušajo in komu naj obrnejo hrbet.

NOVOLETNA številka "Domoljuba"

je prinesla te-le lepe besede o tisku:

Resna nevarnost za dušo vsakega po- sameznika, za srečo družine in celotnega naroda je brezversko časopisje ter uma- zane, grde knjige.

Da je velik del Francije danes krvavo pre- ganjanje kristjanov in da vsled tega go- spodarsko propada, je vzrok brezversko časopisje, proti kateremu katoličani niso imeli verskega tiska.

Da je velik del Francije danes čisto brezverski in da se baš med brezversko mladino, kakor dokazujejo številke, dan za dnem strahotno množi število zločin- cev, je vzrok brezversko časopisje. Vo- ditelji francoskih brezvercev so se sami pohvalili, da so tri četrtine njihovega brezverskega dela med ljudstvom izvršili njihovi časopisi.

Nemčija, ki se boji enakega moralne- ga propada, kot je med brezversko mla- dino na Francoskem, je pred kratkem sklenila državni zakon proti umazanemu tisku.

Slab časopis in umazana knjiga v dru- žini je stalna bližnja priložnost v greh. Družine, v katerih se vztrajno bere pro- tiverski časopis, zapadejo polagoma v versko mlačnost, v drugem ali tretjem rodu pa skoro vedno že v popolno brez- verstvo.

Tisoč dni in tisoč žalostnih skušenj po vsem katoliškem svetu to dokazuje, ne- šteto odkritih izpovedi brezvercev in zlo- čincev to javno priznava.

Kateri časopisi so protiverski in za- versko življenje nevarni?

Katekizem in cerkveni zakonik to do- volj jasno razlagata.

To so časopisi, ki ali očitno pišejo zo- per resnice katoliške vere in jih taje, ali ki smešijo katoliške obrede in svete za- kramente, ali ki sramotijo papeža, škofe, duhovnike in redovnike.

Prav tako, kot je dolžnost odločno za- vračati protiversko ali Cerkvi neprijaz- no časopisje, je na drugi strani tudi dolž- nost verskega kristjana, da ima v dru- žini dober časopis, ki ga seznanja z vse- mi domačimi in svetovnimi dogodki ter jih presoja v luči večno veljavnih Kri- stusovih načel. Dober časopis je v da- našnjih časih, ko brezverski tisk z vsó silo pa tudi z vsó zvijačo skuša ljudstvu vcepiti zmotna, za časno in večno srečo pogubna načela, v rokah vsakega ver- nega kristjana nepogrešljivo orožje. Zato zadnji veliki in sveti papeži Pij X., Be- nedikt XV., Pij XI. s tako vnmemo in prepričevalnostjo vedno in vedno pripo- ročajo dober tisk.

Kjer je v hiši veliko dobrega branja, tam se veliko privarčuje: tam ni drage- ga pohajkovanja po gostilnah, tam ni ne- vednosti, ki je mnogokrat najdražja stvar na svetu, tam ni tistih groznih ljudskih strasti: pijančevanja, pretepaštva in div- jaštva, ki stanejo naše ljudstvo toliko, toliko denarja, toliko zdravja in toliko solza.

Denarji, ki jih izdaš za dober tisk, pri- hranijo tebi samemu, zlasti pa tvoji do- raščajoči družini stotake in tisočake.

LISTNICA UPRAVNIŠTVA.

Ponovno zopet prosimo, kar smo že stokrat in stokrat prosili vse naročnike, naj vendar natančno napišejo svoj naslov, natančno in čitljivo, pa ne bo nepotrebnih pritožb in tudi ne pomot pri pošti in pošiljavi.

Natančno napiši vsak svoj naslov.

Če si se morebiti preselil, takoj sporoči svoj novi naslov.

Pošiljaj vse reči, ki se tičejo Ave Marije, na upravištvo in ne na urednika, tudi ne na Franciscan Fathers in ne na provincijalnega komisarja. Pri nas je vsako delo razdeljeno. Vsak ima svoje. Uredniku pošiljajte samo poročila iz naselbin, vprašanja za Tomažev kot, poročila o smrti tega ali onega naročnika, pričela o spevke in članke; vse drugo: darove za samostan, za cerkev, za kolegij, za lučke, za apostolat, vse naslovite samo na AVE MARIA, Box 443, Lemont, Illinois. — Zakaj drugače ne moremo prevzeti odgovornosti in bomo vsako pritožbo takoj zavrnilo, če pismo ni bilo na nas naslovljeno. Uvažujte to prošnjo in nam ustrezite, da bomo lahko redno in ne bo neljubih pritožb.

ZAHVALE MATERII BOŽJI.

Najlepše se zahvaljujem Materi božji za uslišano prošnjo. Sin moj se je moral podvreči težki operaciji, z božjo in Marijino pomočjo pa jo je dobro prestal in že dobro okreval. Kdor se Mariji priporoči, hitro in čvrsto zdravje dobi.

—Mrs. M. Majerle, Minn.

Javno se zahvaljujem Mariji Pomagaj za pomoč v boleznih svoje hčerke in priporočam se ji še vnaprej za pomoč in varstvo vse družine.

—Mrs. A. Molec, Brooklyn, N. Y.

Zahvaljujem se Mariji Pomagaj in sv. Tereziji, Mali Cvetki, za pomoč. Težko sem bila bolna, toda sedaj je odvrnjena vsaka nevarnost. Morala bi bila v bolnico, pa mi je Marija pomagala in sem rešena.—Mrs. G. Lindič, S. Francisco.

Zahvaljujem se Presv. Srcu Jezusove-mu in Marijinemu, sv. Jožefu in sv. Tereziji za uslišano prošnjo: bolna hčerka mi je zopet ozdravela.

—Marija Intihar, Ely, Minn.

Zahvaljujem se nebeški Materi Mariji Pomagaj. V veliki stiski smo bili vsi skupaj, ker nam je voda udrla v hišo. Nazadnje je še mene prijela taka bolečina, da sem kar onemogla. Po priprošnji blažene Device pa sem bila mahoma boljša in tudi vode smo bili rešeni.

—Anna Kočman, Bridgeport.

Zahvaljujem se Mariji Materi božji in sv. Tereziji za uslišano prošnjo.

—Terezija Okoren, Eveleth, Minn.

DAROV V DENARJU.

(Od 1. januarja do 1. februarja.)

Za list Ave Maria.

Marija Koren \$1, Louis Blažič \$1, Josephine Kožel 50c, A. Filipič \$1, Agnes Jakša 75c, Mary Novak \$1, Ana Molc \$3, Mary Prebelič 50c, Kannie Kristan \$1, Frances Vrabčič \$1, Anna Blaž 35c, Neimenovana \$5, Miss Kobal \$1, Elizabeth Škrabar \$1, Mary Bulič \$1, Frank

Martinčič \$1, John Brager \$2, Frances Loušin 50c, Mary A. Hegler \$1, Tomaž Kamičar \$1, Frank Wehar \$1.

Za kolegij sv. Frančiška.

Primus Skumauty \$1.50, Mary Schober \$2, Fannie Kristan \$2, S. Salezija \$1, Anna Sašek 30c, Mary Kolman \$1, M. Medic \$1, Vladimir Braje \$1, Mary Rozman \$1, Josephine Barto \$2, Michael Hočvar \$5, Josephine Pazel 50c, Alojzij Česar \$1, Anna Lumpert 50c, Ivan Intihar \$1, Anton Kužnik \$1.

C. B. DRUŽINA V JOLIETU ZA AKER \$225.00.

Člani Apostolata so postali.

Gertrud Polajnar 50c, Katie Kolar \$10, Blaž Moličnik \$10, Stephen Kukar \$1, Frances Dernovšek \$1, Neimenovana \$200, J. Jakopič 50c, John Dobravec \$10, R. Šneider \$1, Fran kDebelak 50c, Mary Debelak 50c, Anna Hribar \$1, Mary Štukel \$1, J. Pazel \$11, Matija Hitti \$10, Mary Solokar 50c, Mary Balantič \$5, Rosie Požlep \$10, Ursula Babič 50c, Filipa Žagar \$30, Anna Jakšetič 50c, Anna Cvelbar 50c, John Cvelbar 50c, Joe Cvelbar 50c, Terezija Josephine Pazel 50c.

Za cerkev Marije Pomagaj.

Terezija Lindič \$1, J. Pajk \$2, Anna Verbanec \$5, Joseph Oblak \$5, Avgust Jakopič \$10.

Za lučke pri Mariji Pomagaj.

Neimen. \$1, Mary Gostič \$1, Frances Lončar 50c, A. S. Bondi \$2, Mary Barkar 25c, Barbara Štrucel 50c, Katie Štular \$2, Fannie Kristan 30c, Mary Kodrič 50c, M. Prah \$1, Mary Kanečar 50c, J. Suhadolnik \$1.12, Neimen. \$1, Mary Balantič \$1, Rozi Požlep 50c, Mary Vidmar \$1, B. Hočvar \$1, Marko Bluth 20c, Mary Tomec \$1, Frances Grošel 50c, Mary Petek 25c, Nela Pelko \$2.

Za samostan.

Anton Starman \$1, Veronika M. Rojko \$1.50.

Za sv. maše so darovali.

Neimen. 4 (4), Anton Tomšič 1 (1), Mary Gostič 2 (1), Jernej Laurič 1 (1), A. Filipič 1 (1), Jerica Lindič 1 (1), Fannie Kristan 1 (1), Antonija Možina 2 (2), Mary Bučar 1 (1), Marija Globokar 4 (4), M. Trontel 1 (1), Anna Škerl 2 (2), Mary Suppa 1 (1), Anna Blaž 5 (5), Frances Laurič 2 (2), Johana Adamič 1 (1), Vladimir Braje 1 (1), Mary Zore 1 (1), Jos. Kuhel 2 (2), John Jerreb 3 (3), J. Pasel 1 (1), Marija Žerovnik 1 (1), Mary Kanečar 1 (1), Josephine Pirnat 1 (1), Frank Perovšek 2 (v zahvalo 2), Anton Tranko 6 (6), M. Laurič 2 (2), Mary Salokar 1 (1), Joseph Smrekar 1 (1), Mike Kobe 17 (17), Mary Jazbec 6 (2), Neimenovana 1 (1), Frances Plut 1 (1), Johana Zaletel 1 (1), Mary Balantič 2 (2), Mary Gornik 1 (1), Neimen. 2 (2), Družina Skul 1 (1), Anna Dolinšek 1 (1), Mary Snežič 1 (1), John Golobič 1 (1), Frances Škulj 1 (1), N. Hrovatin 2 (2), J. Klepec 1 (1), Frances Kastelic 1 (1), Michael Hočvar 4 (4), Barbara Štrucel 1 (1), Margareth Zaletel 1 (1), Fannie Baraga 1 (1), Jerry Laurich 1 (1), Neimen. \$5 (5), Frances Grošel 2 (2), Anna Hazer 1 (1), Mary Švi-

gel 1 (1), Math Samida 1 (1), Mary Petek 1 (1), Jožefa Matzanich 2 (2), Anna Kocman 1 (1).

Kar je bilo ukradeno, a je sedaj poravnano.

Dar Ave Mariji: Tomaž Mervar \$1.00.

— Za lučke: Lucija Gregorčič \$1.00, Katarina Kuhel 50c, Mary Tomec 50c. —

Za sv. maše: John Kopelc \$1.00 (1), Jožef Skrabe \$2.00 (2), Jakob Zabukovec \$1.00 (1), Lucija Gregorčič \$10.00 (10), Helena Turk \$1.00 (1), Alojzija Zupanc \$5.00 (5), Jožef Setina \$2.50 (p). — Za samostan: Neimenovan \$5.00.

Kar se tiče glede naročnine in koledarjev, smo sproti zaznamovali; mnogo tudi v našo škodo.

Člani Apostolata so postali.

Cl. Malešič 50c, M. O. Hegler 50c, John Stamfel \$1.00, Mary Nemanič \$2.00, Martin Gostič \$10.00 (plač. Mary Gostič) Mary Janež \$10.00 (plač. Antonia Glatz), Fanny Burgar \$8.00 (za Marijano Burgar), Marija Žagar \$10.00, Stefan Rauch \$10.00, Jakob Mihelič \$10.00, Margareth Mihelič \$10.00 (plač. Jakob Mihelič), Jakob Zabukovec \$10.00, Ursula Grubar \$10.00 (plač. John Gruber), Anna Smith \$10.00, Anton Fister \$10.00.

Za kolegij sv. Frančiška.

Cecilija Križe \$3.00, Neim., Chicago \$2.00, Mary Mevžek \$1.50, Suhadolnik \$1.00, Marije Vrančik \$1.00, Anna Jaksie \$1.00, Jennie Kolenc \$10.00, Marija Grenčik \$1.00, Jos. Klemenčič \$2.00, Krescencija Krivic \$1.00, Monika Cernic \$1.00, Jos. Ogrin \$1.00, Fr. Kočenda \$1.00, J. L. Sullivan \$1.00.

Naravnost na komisarijatno prokuraturo so poslali:

Mr. Anton Grdina \$200.00, Very Rev. M. Šavs, dvakrat po \$150.00, Mary Hoge \$125.00 (za študente).

Popravek:—Svojčas je bilo poročano, da je Mr. Frank Kobal daroval za kolegij \$2.50, kar je bila pomota. Daroval je \$22.75.

Za lučke.

Mary Pavlešič \$2.00, Anna Bloess \$1.00, Johana Lužar \$1.00, Anna Mushich \$1.00, Jos. Bregach \$1.00, Neža Zakrajšek \$1, Mary Sternad \$1.00, Edmund Smith \$1, Mrs. Jos. Kastelic \$1.00, Jozefa Mrkva 50c, Mary in Martin Kremesec \$1.00, M. Jerome \$1.00, N. Anzelc \$1.00, Mary Marošek \$1.00, Anna Pisut 10c, J. Mevžek \$1.00, Antonija Berus 50c, Azbeta Miškovič \$1.00, Antonija Glatz \$1.00, Anna Kosman 50c, F. Burket 50c, Mary Pristavec \$1.00, Anna Plemel \$1.00, Fanny Burgar \$1.00, Jacx Novak \$2.00, Agnes Justin \$5.00 (v zahvalo), Neim., Minn. \$1.00, Neimenovana \$2.00, Joseph Ogrin \$2.00, Filipa Žagar \$1.00, Math Kremesec \$2.00, Math. Tomsha 40c, Joe Bradach 50c, Maria Dolenc 50c, A. Benchan \$1.00, Marko Bluth \$1.00, Kristina Traven \$1, Mary Zupančič \$1.00, Fr. Beguš 25c, A. Bondi \$1.00, Mary Gostič \$1.00, A. Požun \$1.00, Joseph Skrabe \$2.00, M. Gregorich \$1.00, K. Grahek 30c, Marija Maček \$1, Math Zugel \$1.00 (sv. Ter.), L. Puharich 25c, Mary Gosenca \$1.00, Mrs. Vavpotich \$1.00, Terezija Pavlich 50c, Mary Kobal \$1.00.

DOMA IN PO SVETU.

RAZGLED PO SVETU.

(Dalje)

Dr. Vinko Šarabon.

Z velikimi svečanostmi so praznovali letos v Italiji 700letnico smrti Sv. Frančiška Asiškega, enega največjih mož, kar jih zgodovina pozna. — Hkrati so praznovali Italijani dve tridesetletnici, eno bolj žalostno, eno pa bolj razveseljivo. 14. junija 1896 je bil podeljen mlademu iznajditelju Marconiju prvi patent. Marconi je izumitelj brezžičnega brzojava. Minister narodnega gospodarstva Bellufo je dejal pri letošnji spominski slavnosti: "Italija je svojemu velikemu sinu hvaležna." Nič tako ponosni pa niso Italijani ob spominu na vojsko z Abesinci pred 30 leti, ko so jih Abesinci v bitki pri Adui prav pošteno premikastili. Vendar pa Italija svojih želja po Abesiniji ni opustila in so se menda vršili letos tozadavni pogovori z Anglijo. Pa bo do izpolnitev italijanskih želj steklo še dosti Nilove vode. V abesinskem jezeru Tsana izvira namreč Modri Nil; tega so si zasigurali Angleži zase, da bodo napravili ob njem velikanske električne in namakalne zgradbe. Nek tak velikanski jez so si zgradili čez Nil bolj na severu in so v deželo siromaštva zanesli zadovoljnost in blagostanje. Jez je dolg 3040 m, vsebina zaježene vode znaša 485 milijonov kubičnih metrov, glavni namakalni kanal je 150 km dolg.

S

Svetim očetom

Mussolini prav dobro izhaja, kakor smo že rekli. Menda se bo italijanska vlada z njim popolnoma spravila in bo mogel sv. oče spet zapustiti Vatikan. Zaenkrat mu niso nič nasprotovali, ko je kupil svet med Vatikanom in morjem ter dobil s tem 300 m dolgo morsko obrežje. Tako meji sedaj Vatikan na morje, in bo sčasoma vsakdo prišel lahko k sv. očetu, ne da bi mu bilo treba iti preko italijanskega ozemlja.

"Če hoče imeti Italija na vzhodu proste roke, mora biti z Jugoslavijo in Grško v dobrih odnošajih; zato mora biti njena politika napram tema dvema državama miroljubna." S temi besedami nekega uglednega politika je označeno razmerje Italije do

Jugoslavije.

Jugoslovanski državniki so sklenili z Italijo pogodbo v Nettuno pri Rimu, ki pa ni Jugoslaviji ugodna in ki daje Italijanom v Jugoslaviji velike gospodarske prednosti.

Notranja politika Jugoslavije kaže nekam prijaznejše lice, politična preganjanja in nasprotstva so se ublažila.

Svoj dolg, ki ga ima Jugoslavija v Ameriki, je uredila tako-le: dolg znaša 62,850,000 dolarjev. Plača se v 62 obrokih, ki se začnejo z letom 1926 in se končajo z letom 1987. — Kaj bo že takrat! — Do leta 1937 ne plača Jugoslavija nobenih obresti; takrat se začne z osminko odstotka in se polagoma dvigne do 3 in pol odstotkov, v letu 1961 z obrestmi vred bo znašala vsa svota 95,778,000 dolarjev. Sicer vsa Evropa upa, da ji bodo Amerikanci dolgove odpustili, a ti ne marajo o tem nič slišati in pravijo: Dolgove plačati! Pa si niso vsi Amerikanci edini; sredi oktobra je govoril bankir Lamont, ki pripada Morganovi finančni skupini, v New Yorku vseučilišni mladini in se je izrekel proti plačevanju vojnih dolgov. "Smešno bi bilo misliti, da bi plačala Evropa Ameriki še 22 milijard dolarjev, ko ima Amerika že itak polovico vsega denarja na svetu. O dolgovih se bo treba na novo pogajati." Potem bo pa tudi jugoslovanski dolg drugače izgledal. Sicer pa mora biti Ameriki na tem, da Evropa kmalu ozdravi, smo že rekli. Zdrava Evropa bo Ameriki več koristila kot bolna.

Iz Jugoslavije nas pelje pot v Avstrijo, ki se na vse kriplje trudi, da bi si opomogla, dalje v Češkoslovaško, kjer opazamo isto stremenje. Madjari so imeli letos veliko afero, ponarejali so francoski denar, rekli so, da hočejo s tem svoji domovini koristiti. Ponarejalce, kneza Windischgraetza in druge, so prav mило sodili. Rumunija nadaljuje agrarno reformo in se še naprej boji Rusije, kateri je Besarabijo ukradla. Bolgarija trpi pod notranjimi spletkami, se pa na gospodarskem polju zelo giblje. Grška hiti iz ene revolucije v drugo, zadnji dogodek je padeč diktatorja Pangalosa.

O Turčiji smo govorili pri Angliji. Koncem decembra so sklenili Turki pogodbo z Rusijo; "ta pogodba naj Angležem pove, da Turčija ni sama." Kakor s Turčijo je sklenila Rusija podobne pogodbe tudi s Perzijo in z Afganistanom. Južno od Turčije je Sirija. Francozi so imeli tam velike situosti z upornimi Druzi, sedaj je mir; gotovo je, da so imeli pri uporih Angleži in Italijani svoje prste vmes. V Palestini divja boj med Židi in Arabci naprej, v Arabiji vlada angleški funt in mu je pokoren tudi Ibn Saúd, voditelj Vahabitov in osvoboditelj svetih mest Mekka in Medina. O Jemenu smo že govorili, prav tako o Abesiniji na drugi strani Rdečega morja. V Afriki omeni-

mo še Južnoafriško Unijo, kjer so dobili v zadnjem času velikanska skladišča platin. Najdišča so brezprimerno bogatejša kakor ona v Uralu in v Colombiji in je svetovna poraba krita lahko na nedogleden čas, — predvojna poraba platin je znašala okoli 7000 kg na leto. — Letos se je obnovil v Južni Afriki zanimiv proces. Pred leti je umrl tam poljski žid Stern; zapustil je zlate rudnike, demantna najdišča, velikanska posestva itd. Premoženje so cenili na 200 milijonov angleških funtov. Vlada je oporoko, skrivala, bala se je, da bi šlo tako ogromno premoženje iz dežele ven. Stvar se je vlekla do vojske in čez vojsko. Sedaj so sorodniki Sterna proces obnovili, 600 jih je. Če bodo proces dobili in če bi prišel na vsakega enak del, bi podedoval vsak dedič okoli 1,630,000 dolarjev!

V Kapskem mestu na jugu Afrike se vkrčamo in se peljemo preko Indijskega oceana. Mimogrede pozdravimo na otoku Reunion Abd-el-Krima in izstopimo nato v

Indiji.

Dve struji sta tam, ena bolj zmerna, ena bolj ostra, a obe za večjo samostojnost Indije. Zmagala je zmerna Gandijeva struja, in je tudi prav tako. Indijci še niso zreli za popolno samostojnost. Letos je tam precej živahno razpoloženje; 50 let je, odkar je bila Indija proglašena za cesarstvo. Vsakratni angleški kralj je obenem indijski cesar, kakor je bil svojčas vsakratni pruski kralj hkrati tudi nemški cesar. Zapustimo Indijo in se peljemo mimo že omenjenega Singapura v Avstralijo, ki smo jo tudi že omenili, odtod pa proti severu na

Japonsko.

Socialno vprašanje dviga v tej deželi grozeče svojo glavo. Med vojsko in v prvih povojnih letih glavne industrijske dežele niso dosti producirale, Japonci so to porabili in tovarne so rasle iz tal kot gobe po dežju. A Japonci niso izdelovali prvovrstnega blaga; in ko so prišle industrijske države s svojimi izdelki spet na svetovni trg, je bilo Japonske slave kmalu konec. Kam z ljudmi? Vse dežele okoli Japonske so z izjemo Kitajske prav redko obljudene, a nobena Japoncev ne mara. To so težka vprašanja. V japonskem mestu Nagasaki je zborovala letos vseazijska konferenca, ki naj bi pripravila skupno sodelovanje vseh azijskih narodov, kolikor je to pač mogoče. Ni imela posebnega uspeha. Še večje situosti kot Japonska ima sosedna

Slovenski Karmel — samostan slovenskih karmeličank na Selu pri Ljubljani — je večini čitateljev Ave Maria že znan. Pred par leti je obširno poročal o njegovem postanku in razvoju bivši urednik, č. g. dr. Hugo Bren, ki je v takratnih kritičnih razmerah apeliral na požrtvovalna srca in tako tudi v dejanju priskočil ubožnim redovnicam na pomoč. V dneh 2. in 3. oktobra t. l. je ta tihi dom iznova oživel. V spomin na novo svetnico Malo Terezijo od Deteta Jezusa se je v obeh dneh vršilo blagoslovljenje vrtnic, ki je imela zakramentalni značaj, podobno kakor blagoslovljenje oljk na cvetno nedeljo.

Spored lepe slovesnosti je bil preprost in skromen, kakor je bila preprosta in skromna Mala Cvetka. Točno ob 4. uri je slavnostnemu dnevju primerna pridiga, nato pa blagoslovljenje vrtnic, pete litanije M. B. in darovanje za oltar, ki ga nameravajo postaviti v stranski cerkveni kapelici v čast Mali Tereziki.

Ko sem gledal te neštete množice in se kopal v vonju dehtečih vrtnic, mi je nehote stopila pred oči božja previdnost, ki vse tako modro ureja in vlada. Kakšna podivjanost se je bila polotila po končani svetovni vojni tudi našega ljudstva! Čim bolj je kdo udrihal po svetih rečeh, Cerkev in duhovščini, tem večje priznanje in odobravanje je žel v vrstah posurovelih mas. Pa glej! Od zahoda zaveje lahen vetrič, ledena srca se tajajo, mehčajo in vstajajo. Svetu nepoznana karmeličanka jih namah osvaja. Komaj je poteklo leto, odkar je sv. Cerkev prišla blaženo Terezijo od Deteta Jezusa med svetnike, že jo pozna in časti vsa katoliški svet. Celo med trezno mislečimi protestanti je postala predmet velikega občudovanja. Ali je potem čudno, da se je tudi med Slovenci tako hitro udomačila? Danes že skoraj ni Slovenca, ki bi ne poznal te ljubeznive svetnice. Pred njeno ljubko podobo v naravni velikosti vidim danes klečati vseučiliškega profesorja poleg državnega poslanca, visokega uradnika poleg duhovnika, plemenito gospo poleg brhke mladenke. Zastopani so vsi stanovi. Terezika tudi nad Slovenci uresničuje svojo obljubo: "Svoja nebesa želim prebiti v izvrševanju dobrih del na zemlji . . . Po smrti bom razlivala dež cvetic." Kdor pazljivo prebira naše nabožne liste kot Bogoljuba, Glasnik Presv. Srca Jezusovega in Katoliške misijone, ve, da je ni številke, ki bi ne vsebovala kake prošnje ali zahvale v čast Mali Tereziji za uslišanje v najrazličnejših dušnih in telesnih potrebah. Kratak životopis "Mala Cvetka," ki so ga založili in natisnili ljubljanski Salezijanci, je izšel že v tretji izdaji. Lani in letos je tudi že romalo nekaj Slovencev na Terezikin grob v mesto Lisieux na Francoskem.

Otroško zaupanje nepokvarjene slovenske duše v Malo Tereziko osvetljuje v navno lepi luči dogodek, ki se je pripetil o priliki velike poplave v Polhovemgradu v zadnjih dneh septembra. V splošni zmedbi je v neki hiši ostala na postelji bolna starka. Ko je že voda drla skozi okna in vrata, zbere onemogla bolnica zadnje moči in zleze na peč. Toda voda

narašča, doseže vrh peči in grozi starki s smrtjo. Pa glej čudo! Po vodi prilava podoba Terezike. Ko jo starka zagleda, vzklikne vzradoščena: "Terezika, reši me, ali me pa popelji v nebesa!" In v hipu je bila uslišana. Dež je ponehal, voda je upala, starka je bila rešena.

Svoje kratko poročilo zaključujem z željo, da bi se Mala Cvetka udomačila in trosila nešteto cvetja tudi našim rojakom v Ameriki!

"Natrosi rajskih rož na naša pota, razkrij ljubezni božje nam skrivnost, nas uči Jezusa vzradoščevati, tako doseči malih duš svetost!"

Dr. Fr. Trdan.

Sveti Stanislav Kostka.

Življenjepis. Za 200letnico kanonizacije (31. XII. 1926) spisal Martin Štular, vzgojni vodja v zavodu sv. Stanislava. Str. 176. S šestimi slikami.

O prazniku Vseh svetnikov se bere pri sv. maši Razodetje sv. Janeza: "Potem sem videl veliko množico . . . iz vseh rodov in narodov in jezikov, stoječo pod prestolom božjim vpricho Jagnjeta." Med temi rodovi in narodi in jeziki smo seveda zastopani tudi Slovani, posebno odlično pa katoliški Poljaki. V najvišarnejši dobi, v 16. stoletju, ko se je luteranstvo z vsilo širilo po Evropi, je dala Poljska Cerkev tri izredne zagovornike katoliške vere, ki so vsak po svoje neizmerno koristili svoji domovini, pa tudi vesoljni Cerkvi: svetega škofa, pozneje kardinala St. Hozija (1504-1579), velikega organizatorja in učenjaka; o. Petra Skargo D.J. (1536-1612), slovečega govornika, ter Benjamina, med svetniki, Stanislava Kostka. Stanislav, ki je umrl v cvetu let, v 18. letu svojega življenja, je bil tudi v pobožnosti sin svojega naroda: globokočustven, postrežljiv, prijazen. Samo srce ga je bilo. Njegova otroško preprosta pobožnost do Marije in sv. Evharistije je že takrat imela čudovito privlačnost do src sodobnikov, zlasti dijakov, in jo ima v nezmanjšani meri še danes. Videli smo že morda kje sliko, kako Stanislava angel obhaja, ali kako mu — v boleznih — Marija da Dete božje v naročje; toda posebne razlage v našem jeziku še nismo čitali. Zdaj imamo v tej knjigi i slike i temeljit življenjepis, prvi v slovenskem jeziku, obenem pa spisan po najboljših virih; obširnejšega niti Poljaki sami nimajo. S to lepo knjigo tudi mi Slovenci res vredno in dostojno proslavljamo dvestoletnico kanonizacije tega slovanskega svetnika. — Očetje Družbe Jezusove, pisatelj, tiskarna v Kranju, vsi so se pošteno potrudili, da so nam podarili to knjigo.

Knjiga se dobi pri: Upravi Glasnika, Ljubljana, Zrinjskega 9 za nizko ceno, broširan izvod 20 Din (s pošto 21.50 D), v polplatno vezan 25 Din (s pošto 27 D), v celoplatno 30 Din (s pošto 32 Din).

Slovesnosti 4. oktobra o priliki 700letnice smrti sv. Frančiška so bile v Rimu bolj veličastne, kot smo pričakovali. Ne samo cerkev, ampak vlada in vse ljudstvo je delovalo pri njih. Središče cerkvenih pobožnosti je bilo v baziliki "Ara coeli," ki je bila zunaj in znotraj vsa preprežena

z lučkami. Stebri in stene so bile oblečene v baržunaste in zlate zavese. Središče nacionalnih slavnosti pa je bil ves okraj, ki spada k župni cerkvi "San Francesco a Ripa," poleg katere stoji samostan, ki ga je ustanovil že sv. Frančišek. V njem kažejo tudi sobico, kjer je le-ta stanoval. Slavnosti so se vršile zvečer. Vse ulice so bile razsvetljene z venci raznobarnih žarnic v obliki lokov. Kamorkoli si pogledal, povsod sama žareča luč — sami goreči predori. Neki gospod mi je pripomnil: "Glejte, to so pota v nebesa." Krasno je bila razsvetljena tudi cerkvena fasada. Na trgu pred cerkvijo je bila postavljena tribuna za govornike in določeni so bili prostori za godbe. — Ljudstvo se je udeležilo slovesnosti v tolikem številu, da je bilo mogoče le z veliko težavo predreti gnečo. — Jako lepo so bila razsvetljena tudi vsa državna poslopja. — Na stenah so bili lepaki z napisi: "Frančišek — najbolj svet med svetniki." F. K.

Dne 10. oktobra se je vršila slovesna beatifikacija osmih maroških mučencev-frančiškanov, kar je gotovo najlepša krona svetemu asiškemu Serafinu za njegov sedemstoletni jubilej.

Dne 28. oktobra je posvetil sveti Oče Pij XI. šest kitajskih škofov, izmed katerih sta dva frančiškana. — To so prvi škofje mongolskega plemena.

"ČE BI BIL JAZ HUDIČ . . ."

"Če bi bil jaz hudič," tako je začel neki originalni župnik svojo pridigo. Tedaj so dvignili vsi poslušavci radovedno svoje glave in uprli svoj pogled v župnika in tišina je nastala, da bi se šivan-ka slišala, če bi padla na tla.

Župnik pa je ponovil: "Če bi jaz bil hudič, ali mislite, da bi vas zapeljeval v tatvino in rop, v laž in bogokletstva, v dela, ki se med kristjani še imenovati ne smejo? O kaj še? Tako malo prebrisan hudič bi jaz ne maral biti. Pri Bogu, da ne. Poskusil bi nekaj, za vas hujšega, zame pa boljšega. Ali veste, kaj bi skušal doseči pri vas?"

Če bi bil jaz hudič, bi šlo vse moje prizadevanje za tem, da vas naročim na kak brezverski časopis. O če se mi to posreči, potem ste gotovo moji.

In če bi bili vi vsi pravi katoličani, potem vstanete še danes uprav do zadnjega vsi in greste do zadnje koč, da preiščete, kje bi mogel biti kak tak časopis in ga vržete tisti trenutek izpod strehe, ko ga dobite. In če bi bili vi v resnici katoličani, potem greste vsi prav do zadnjega in ne mirujete poprej, da dobi vsaka hiša svoj katoliški časopis.

Tolik in tako važen je pomen dobrega in slabega časopisja . . ."

In ti, dragi čitatelj, ki bereš te vrstice in se tudi šteješ za katoličana, kaj pa ti sodiš o časopisju? Kakšne časopise pa ti bereš? Koliko si pa že ti storil za odpravo slabega in vpeljavo dobrega časopisja? Odgovor na to vprašanje ti je tudi odgovor, v koliko si v resnici katoličan! (Po "Demoljubu.")

IZ NAŠIH NASELBIN.

Detroit, Mich. — Neverjetno, koliko dela imajo ondi z ustanavljanjem fare in cerkvene občine. Vsi skupaj se trudijo, farani in g. župnik, da bi že kmalu postavili božji hram. Farani s prispevki in veliko požrtvornostjo, župnik pa s svojo gorečnostjo in ljubeznivostjo. Kakor go posnamemo iz detroitskega slovenskega Glasnika farani prav radi prispevajo v veliki namen, ki ga imajo pred očmi. Prostor so si že kupili za novo cerkev. Tam za Fordovimi tovarnami je nekje. Slovenci so sicer še jako raztreseni, pa se bodo že polagoma naselili krog cerkve. Tako je z njimi, kakor je bilo pred leti pri sv. Štefanu v Chicago. Prav malo Slovencev je bilo krog cerkve, danes jih je pa že nad sedemsto. Preč. g. župnik je pričel že tudi s šolo v Detroitu. Otroke poučuje v krščanskem nauku. Kakor slišimo, so se stariši in otroci z veliko vneto zavzeli za ta poduk. Celo taki, ki še niso bogve kaj navdušeni za cerkev, pošiljajo svoje otroke k nauku. Detroit-ski cerkveni občini in g. župniku želimo obilo uspeha v težkem delu.

Waukegan, Ill. — Eden za drugim se vrstijo veliki dnevi pri njih. Škofa so imeli, birmo, šolo so blagoslavljali, zdaj so pa obhajali 25 letnico mašništva. Preč. g. Fr. Ažbe jo je slavil v krogu svojih udanih Vrhničianov. Kakor pravijo udeležniki, so se jako postavili zopet, najbolj vesel pa je bil g. župnik sam. Ne toliko radi praznovanja samega, kakor je baje sam povdarjal v nagovoru, temveč zato je bil vesel, ker so s tem Amerikanci zopet pokazali, da spoštujejo Cerkev in njeno duhovništvo, ki je vse dni stalo ob strani slovenskemu narodu. Pristalo ob strani slovenskega narodu. Pristalo pa je to slovesnost zato, da morda temu ali onemu vlije božji sklep v dušo: tudi jaz bom postal duhovnik in služabnik Gospodov. Slavljenju kličejo tudi naročniki Ave Marije širom Amerike: Bog ga ohrani še mnogo let in mu daj zdravja, sreče, milosti in svoje ljubezni. Pri slavnosti so bili navzoči duhovniki od vseh strani. G. Plevnik, g. Šolar, celo g. Ponikvar je prišel iz Clevelanda in p. Benigen Snój iz Lemonta.

Lemont, Ill. — Dasi ima Lemont svoj poseben kotic, prinašamo na tem mestu še eno novico iz Lemonta, ki pravzaprav že ni več novica. Dobili smo novega komisarja. Preč. p. Kazimir se je odpovedal, na njegovo mesto so imenovali preč. g. Benigna Snoja, čigar sliko smo prinesli že v zadnji številki. Na tem mestu samo krotko notico o njegovem dosedanem delovanju. — Že v mladih letih ga je Gospod poklical na misijonsko polje v Egipt, kjer je jako vneto deloval v čast Gospodovo in v veselje svojim tedanjim predstojnikom. Ti so ga pozneje odpoklicali na odgovorno mesto v Ameriko. Sprejel je komisarsko službo v ameriški okrajini slovenskih frančiškanov. Tudi tukaj je vneto vršil svoje dolžnosti kot predstojnik, zlasti se je odlikoval po svoji dobroti in ljubeznivosti do podložnih in do svojih faranov. Upravljal je dolga leta tudi župnijo svetega Cirila in Meto-

da v New Yorku. Sedaj je sprejel že četrtič odgovorno službo komisarja. Bog ga živi in ohrani v vinogradu Gospodovem še mnogo let. Prejšnjemu komisarju, preč. p. Kazimirju, pa bomo ohranili zlasti naročniki Ave Marije dober spomin, zakaj toliko kot on ni napravil nihče v vsej zgodovini ameriške Slovenije. To pričajo predvsem mnogi njegovi nasprotniki, ki se venomer zaletavajo v njegovo delo. Mi pa vemo, da je stara resnica že tisočkrat izpričana: Kdor veliko dela, ima mnogo nasprotnikov. — Pravemu možu pa so nasprotniki pogon za novo moč in silo. — Ni čuda, da je torej p. Kazimir vztrajal v vseh dvajsetih letih neomajno in bo še vztrajal.

Porter, Ind. — Cenjeni urednik:—Kakor razberem iz zadnje številke Ave Marije, ste započeli široko akcijo za razširjenje lepega lista Ave Marije. Prav lahko bi dosegli število 7000, če bi le šli vsi na agitacijo. Jaz sem že poslal naročnino za novega naročnika. Iz srca bi vam jih rad še več dobil, pa je žal tako malo Slovencev tukaj v tej naselbini. — Komaj 16 družin, pa mislim, da imajo vse vaš list. Na Porterju nimamo ne slovenske, ne angleške cerkve. K sveti maši hodimo v Chesterton, k sv. zakramentom pa hodimo kamor komu kaže. Eni gredo v Garry, drugi v Chicago. Za veliko noč pridejo sem poljski ali češki duhovnik, da opravimo velikonočno dolžnost. Imeli smo 40urno pobožnost pred Božičem; bilo je jako lepo, ali žal nam je bilo, da ni bilo slovenskega pridigarja. Želeli bi tudi, da bi se naš zastopnik časih kaj oglašil tukaj, večkrat bi človek imel kako novico, pa ga ni nobenega, ki bi jo sporočil. Jaz bi že pisal, pa se prav ne upam. Listu Ave Maria želim, ad bi dosegla svoje namene. Bog naj pa nam vsem pomaga.—J. R.

Johnstown, Pa. — Pozdravljam vse naročnike Ave Marije. Tako rad bi kaj napisal še za Ave Marijo, kakor sem pisal nekdanj, pa mi ne preostaja prav nič prostega časa. In tudi nimam več pravega veselja za pisanje. Zakaj ne, zato ne, ker se naši ljudje vse preveč udajajo nasprotnikom. Za naš narod v Ameriki je treba enkrat poštene operacije, ker je zelo, zelo bolan, zanj ne zadostujejo samo zdravilne kapljice. Kako hudo mi je pri srcu, ko vidim na lastne oči, kam je narod zašel. Kot delavec vidim dosti žalostnega, ker živim in delam med žrtvami protiverskega fanatizma. Nekaj strašnega je, kako so ljudje veri in duhovnikom sovražni, kako kriva in napačna mnenja imajo o vsem. Bog nam pomagaj in nam daj več korajže, več gorečnosti, več navdušenja, zakaj nedvomno smo mnogo tudi mi krivi, ker se ali premalo zavedamo resnega časa, ki v njem živimo, ali pa premalo delamo. Treba bi nam bilo posebne organizacije, treba bi nam bilo še vse drugega tiska, treba bi nam bilo dobrotelnosti, s katero bi ljudi najbolje pridobivali. Pozdravljam —A. Tomec.

Pueblo, Colo. — Umril je dne 3. januarja Mike Papesch, doma iz Tuhinjske fare na Kranjskem, zadet od srčne kapi. Ker je bil član apostolata sv. Franciška, ga Marija Papesch, njegova žena, priporoča spominu vseh naročnikov. Naj v miru počiva in večna luč mu sveti. Marija Papesch je že 15 let naročnica Ave Marije, torej se spodobi, da molimo za njegovega moža. Preostanim naše iskreno sožalje.—J. Meglen.

SMEŠNICE.

Nizozemski običaj.

Japonski poslanik je lepega dne prišel v Nizozemsko. Na cesti mu otroci pokažejo dolgi nos. Dvorjanik je menil, da je to znak posebnega čaščenja in omike na nizozemski zemlji in ko pride pred nizozemsko kraljico, ji pokaže dolgi nos. Kraljica zardi, toda poslanik ji raztolmači, da je to japonski običaj pozdravljenja na dvoru. Tedaj mu tudi nizozemska kraljica pokaže dolgi nos.

* * *

Nedeljska pridiga.

Župnik je tako lepo pridigal zadnjo nedeljo, da je vsa cerkev jokala. Tedaj zapazi v zadnji klopi faran, da njegov sosed ne joka. Praša ga: Zakaj ne jokaš? — Oni mu pa odgovori: Ker nisem iz te fare.

* * *

Sveti Peter in žid.

Žid je prišel pred rajska vrata in prav lepo prosil svetega Petra: Pusti me v raj sveti Peter, samo za kratko minuto, te prosim, takoj se bom zopet pobral. — Sveti Peter, dobrodušni mož, kakor je, mu je ustregel. Toda spak, žid se ni hotel več pobrati. Sveti Peter je bil v velikih skrbeh, kaj bo. Tedaj pa pristopi Elija in pravi: "Le mirno, sveti Peter, jaz ti pomorem." In je šel, vzel boben ter začel pred rajskimi vrati bobnati na vse pretege. Žid sliši bobnanje in ves vesel vzklikne: "Hoj, tudi v nebesih imajo dražbo in kupčijo, tu pa moram biti zraven," in je šel pogledat. Takrat pa sveti Peter zaloputne vrata. Rešen je bil žida.

* * *

Vsak mora živeti.

"Če sem bolan, grem k zdravniku. — Vem, da morajo tudi zdravniki živeti, treba jih je podpirati. Ko dobim recept od zdravnika, grem k lekarnarju, ker vem da morajo tudi apotekarji živeti. Ko pa pridem domov, vržem zdravilo v vodo."

"Pa zakaj to delaš? Ni škoda denarja?"

"Veš, tudi jaz moram živeti!"

* * *

Potrebuje oddiha.

Gospa je prišla k zdravniku, da jo pregleda. Zdravnik jo pregleda in pravi: "Da, vaše stanje je resno, gospa, treba vam je oddiha in pokoja."

"Pa nisem nič bolna, kako je to? Pogledajte moj jezik." In pokaže jezik.

Doktor: "Da, da, on predvsem potrebuje oddiha in pokoja."

Tomazev kot.

1. Kaj mislite o otrocih, ki umrjejo pred krstom; ali so v nebesih ali niso, in kaj o tistih, ki se mrtvi rodijo na svet? (F. B.)

Odgovor. Vi mislite, da se zveličajo. Tako so mislili že učenjaki-teologi. Eden, ki mu je bilo ime Cajetanus, je trdil, da se otroci, ki niso bili krščeni, ali pa so bili nepravilno krščeni, morejo zveličati radi vere starišev, na njihovo priprošnjo in molitev. Sveti Bonaventura je menil, da se zveličajo po posebni milosti božji. Cerkev pa je zavrgla mnenje Cajetana in je črtala ves ta nauk iz njegovih knjig. Sveti Bonaventura pa zopet ne more svojega mnenja opreti na kak trden dokaz, bodisi iz svetega pisma ali pa ustnega izročila. — O tem smo lahko vsi prepričani, da jih Bog ne zavrže, ker niso sami krivi izvirnega greha. Zopet jih pa ne more sprejeti v nebo, ker je pisano: izven Cerkev ni zveličanja, vrata v Cerkev je pa zakrament sv. krsta. Odrasli pogani se sicer lahko zveličajo, če slušajo glas vesti in žele napraviti vse, kar Bog zahteva. V tej želji je že vključena tudi želja po krstu. Tak pogan bi bil torej krščen s krstom želja, a otrok pa, ki še ni prišel do prave pameti, ne more prejeti krsta želja. — Vsi bogoslovci menijo, da je takim otrokom odkazan na onem svetu poseben prostor, kjer ni telesnega trpljenja, nekak predpek. Ne trpe ničesar, vseeno pa ne morejo uživati Boga.

2. Ali je dovoljeno poslušati pridige protestantskih pridigarjev po radiju?

Odgovor. Ni prepovedano, če pridige niso protiverske in naperjene proti katoliški Cerkvi. Pridige, ki jih slišimo po radiju, so po večini dobre in jako npravnostne in nimajo slabega jedra v sebi. Če bi se pa zgodilo, da bi le bila katera veri sovražna, je katoličan ne sme poslušati, ker mu škodi prav tako, kakor brezverski tisk, če ne še bolj. V tako nevarnost se noben dobro misleč katoličan ne bo podajal.

3. Zakaj niso pokopali pred leti mojega sina cerkveno iz tega vzroka, ker nisem podpiral cerkve. (A. B.)

Odgovor. Ko bi se malo točneje izrazil, bi ti lahko dal bolj jasen odgovor. Najbrže ti je sin umrl brez zakramentov in so ga zato pokopali kar brez križa. Če je temu tako, se je moral župnik ravnati po cerkvenih določilih. Cerkvena določila pravijo, da se takim odreče cerkveni pogreb. Krivica bi pač bila, če bi ne bilo razlike med dobrimi in slabimi verniki. Taki, ki niso s cerkvijo, ne morejo zahtevati od nje posebnih privilegijev, ki jih imajo samo verniki. Prav iz tega razloga bi ti bil lahko župnik odkel pogreb, tudi samo radi tega, ker nisi cerkve podpiral. Če bi bil pomagal nositi breme in dolžnosti faranov, bi bil lahko tudi zahteval isto pravico, kot jo imajo drugi. Nisi podpiral cerkve, kar je v Ameriki dolžnost vsakega farana, pa tudi ne moreš uživati njihovih pravic.

4. Zakaj ameriški župniki toliko zahtevajo od faranov, starokrajski pa niso nikoli nič zahtevali. (A. B.)

Odgovor. Vprašanje, ki gloda še marsikomu srce, gloda zlasti srca takih, ki so pred kratkim prišli iz starega kraja in se ne morejo uživati v razmere, ki jih najdejo tukaj. To vendar že veš, da je razmerje med državo in cerkvijo v Ameriki povsem drugačno, kakor v starem kraju. Tam država podpira cerkve, dasi je ta podpora strašno "državna," tukaj pa je cerkev ločena od države in se mora serkev sama vzdržavati. Stara navada pa je že bila od pamtiveka, da verniki podpirajo cerkveno občino. Tako je bilo v prvih časih krščanstva. — In v Ameriki je to cerkvena zapoved. Pravtako te v vesti veže, kakor vse druge cerkvene zapovedi. Sicer mi pa povej, kam gre ta denar? Ali ni cerkvi darovan? In ali je cerkev samo župnik? Vi ste cerkev, vsi skupaj ste cerkvena občina, darujete torej zase, v skupno blagajno. Kar gre župniku, je mesečna plača, vse drugo gre za cerkvene potrebe, za popravo ali morebitno pozidavo cerkve, za šolo in druge farne potrebščine. Jaz si vedno mislim, kadar naletim na take denarne Tomaže to-le: Kdor je v starem kraju vrgel vsako nedeljo vinar v puščico iz tega lepega pamena: dal bom za cerkev; ta bo tudi v Ameriki brez godrnjanja in robantenja prispeval dolar. Kdor je pa že v starem kraju tiščal vinar, kaj bi v

Ameriki dolarja ne? Stari kraj in tamošnje navade so torej samo plašč skrite skoposti in lakomnosti.

5. O. Cl.

Odgovor. Na vaše vprašanje pa samo odgovor svetega Pavla: Žena naj v cerkvi molči. Naj nosijo ženske danes hlače že v vseh upravah in uradih, cerkev bodo upravljali moški. To je uredba iz prvih časov in bo veljala do konca.

6. Ali ni res, da sv. obhajilo med sv. mašo več milosti donaša, kakor pa po ali pred sv. mašo. Jaz mislim, da postane duša bolj očiščena in zato dopadljivejša Bogu, ker je stala pred nekaj trenutki pri povzdigovanju v duhu pod križem? (I. I.)

Odgovor. Želja svete Cerkve je, da verniki prejmo med mašo sv. obhajilo in ne pred ali po sveti maši. Ta navada je upeljana tudi v vseh naših cerkvah. Da bi pa bila milost manjša, če prejmem sv. obhajilo pred mašo ali po maši, tega pa zopet ne morem misliti. Istega Boga prejmem pred mašo, med mašo ali po sv. maši. Milosti so le v toliko večje, v kolikor sem bolj zbran in s kolikor večjo pobožnostjo prejmem Gospoda. Da je vernik med sv. mašo neposredno po povzdigovanju bolj zbran, je pa gotovo.

7. Človeka sumničijo v domači fari, da gre samo iz hinavščine k angelski mizi, če tudi dotičnik nima tega namena. Ali ni bolje, da gre potem v tujerodno cerkev in tam v miru prejema sv. zakramente?

Odgovor. Če ni drugega skritega namena v tem, zakaj bi ne smel iti? Še lepo je, da gre v miru od svojih nasprotnikov, ne da bi jim dal nazaj. Sicer pa, če ste prejeli Gospoda iz pravega namena, kaj bi se potem bali tisoč zlomkov in tisoč jezikov? Naj govore kar hočejo, naj sikajo in gobezdajo, vi še to darujte Bogu, pa imate dvojno dobro delo.

Velikanski hrastov križ so blagoslovili dne 24. oktobra v rimski cerkvi "Santa Croce" in ga nato v krasnem sprevedu, vsega ovenčanega s cveticami, prepeljali v Kolosej. — Do leta 1870. je bil v sredini Koloseja križ. To leto pa ga je frantskonska vlada odstranila. Letos ga je dal Mussolini znova postaviti, kar ves krščanski svet odobrava. Šaj je Kolosej živ spomenik neštete vrste junakov, ki so dali življenje za Gospoda.

VSEBINA TRETJE ŠTEVILKE.

Sv. zavetniku izseljencev. — V sv. Družini. — Pravljica o čudežnem studenčku. — Slika iz suhe Krajine. — Pomenki o veri in neveri. — Ljudska pesem. — Matevževe orgljice. — Apostolstvo molitve. — Sv. Frančišek in br. Leon. — Sv. Frančišek, mož molitve. — Frančiškova dolina. — Ameriški Slovenki. — Matj vodi deco k Bogu. — O g. Stanku, ki je nesel kraljico čez morje. — Glasovi od Marije Pomagaj. — Doma in po svetu. — Tomazev kot.

MATH KREMESEC

1912 West 22nd St., Chicago, Ill.

— SLOVENSKI MESAR —

Zaloga svežega mesa.

Phone: Canal 6319

JOSEPH PERKO

2011 West 22nd Street, Chicago, Ill.

SLOVENSKA TRGOVINA S ČEVLJI.

Najboljše blago. — Zmerne cene.

FRANK BANICH

1902-4 West 22nd Street Chicago, Ill.

NAJVEČJA TRGOVINA Z OBLEKO.

Rojakom se priporočam.

Tel. Canal 0490

JOHN KOSMACH

1804 West 22nd Street, Chicago, Ill.

EDINA SLOV. TRGOVINA Z ŽELEZOM.

Vedno velika zaloga različnih barv in stekla.

Telephone Canal 3400

F. J. LEWIS MFG. CO.

V zalogi imamo premog, tar in vsakovrstne potreščine za pokrivanje strehe.

2500-2600 So. Robey St. Chicago, Ill.

J. N. PASDERTZ

Cor. Center and Hutchison Sts., Joliet, Ill.

SLOVENSKA GROCERIJA IN MESNICA.

Phone: 5227, 5228.

M. PAPESH

Cor. Hickory and Granite Strs., Joliet, Ill.

SLOVENSKA GROCERIJA.

Dobro blago in zmerne cene.

ROBEY FISH MARKET

2002 West 22nd Street, Chicago, Ill.

Delikatese vseh vrst, rake, ostrige, sveže ribe, vse dobite pri meni. — Vabljeni vi in vaši najemniki.

Phone: Roosevelt 7766.

PAPEŽI IN ČASOPISJE.

Pij IX.: "Sveta dolžnost vsakega katoličana je, da podpira katoliško časopisje in ga po svoji moči razširja med ljudstvom. Dobro časopisje je delo, ki prinaša obilno korist in največje zaslužnje."

Leon XIII.: "Smatram, da je časopisje najboljšo sredstvo, da zanesemo vero tudi v one kroge, ki sicer pravijo, da so katoličani, v resnici so pa komaj katoliki po imenu . . ."

"Katoličani nikdar preveč ne storimo za svoje časopisje zlasti s tem, da je naročamo in zanj sodelujemo. Ti listi namreč prav pogosto pridejo tudi tja, kamor ne pride noben dušni pastir. Krog bravcev dobrega časopisa se ne razteza samo na naročnike in njihove prijatelje, ampak na naročnike in njihove prijatelje, ampak na vsakogar, komur pride v roko."

"Na noben način ni v zmoti, kdor trdi, da izhaja največ gorja, ki tlači sedanje človeštvo, ravno iz slabega časopisja. Dobro časopisje je neprestan misijon."

Isti Leon XIII. govori zopet o časopisju v neki okrožnici na italijanske škofo:

"Predvsem je nujno potrebno, da tiskamo in razširjamo vsepovsod dobre spise; tudi tisti namreč, ki smrtno sovražijo katoliško Cerkev, se znajo dobro bojevati s peresom y roki in kujejo potom slabega časopisja močno orožje zoper nas. Izpod njihovih peres se razliva cela reka slabih knjig, nebrzdanih in brezbožnih časopisov, ki hujskajo na upor, smešijo in sramote Cerkev, njenega poglavarja, njene duhovnike ter razširjajo najpodlejše stvari, da izpodkopljejo vsako pravost med ljudstvom. Temu veletoku strupa je treba zajeziti pot. Napraviti je treba obrambni zid. Vi škofje morate resnobno in strogo opozarjati vernike, da ne naročajo in ne bero slabega časopisja. Treba pa je tudi, da nasproti slabim spisom postavimo dobre. Orožje, ki je spodobno, da pogublja duše v toliki meri, mora biti tudi sposobno, da jih rešuje. Uprav iz vrelca, iz katerega poteka strup, mora priti tudi rešitev."

(Po "Domoljubu.")

Phone Rockwell 0798

SEKERA FURNITURE STORE

Sekera Bros.

CASH OR CONVENIENT TERMS

2719-2727 West 22nd Street Chicago, Ill.

Phone So. Chicago 0509

WAGNER'S

2940-44 East 96th Street So. Chicago, Ill.

HIGH GRADE BEVERAGES

Mfg. only by SOUTH CHICAGO BOTTLING WORKS

EAST SIDE TRUST & SAVINGS BANK

Under State Supervision.
Capital, Surplus and Undivided Profits
\$350,000.00

Resources Over \$1,800,000.00

The bank for the East Side.

10101 EWING AVE. SO. CHICAGO

JOHN POWALISZ, JR.

— PLUMBER —
Main and Lemont Str., Lemont, Ill.
Phone 38-R.

IF YOU WANT BARGAINS—SEE US

ZUPANCICH & JURJOVEC

Real Estate — Loans & Insurance — Notary Public
Telephone Canal 7130 — Residence Phone Canal 3839

1824 W. 22nd Place, Chicago, Ill.

Edward Gorka

1901 W. 22nd PLACE, CHICAGO, ILL.

Pripravljame vam šopke in rože za poroke, krste, svečanosti, pogrebe in vse druge take prilike.

Zapomni si naslov
LINCOLN and 22nd PLACE.

Cene jako zmerne.

Phone 1934

JOHN GORSICH MERCANTILE

John Gorsich, Prop.
MEATS AND GROCERIES
1200 S. Santa Fe Avenue Pueblo, Colo.

Phone Canal 2441

HENNEN BROS. MOTOR EXPRESS GENERAL CARTAGE

Factory and Manufacturers Hauling A Specialty
2010 West 23rd Street Chicago, Ill.

Kakšno pohištvo imate?

Kakoršno je v hiši pohištvo (oprava), tako je tudi stanovanje. Moderno pohištvo naredi moderno stanovanje.

V hiši ne sme biti ne preveč in ne premalo pohištva, ampak ravno zadosti. Potem je stanovanje lepo in imate dovolj prostora za komodno sprehajanje. Pohištvo (oprava) mora biti pa tudi taka, da se strinja s prostorom in namenom, potem bo v vaši hiši red in dober okus, ker bo vse v skladu z določenim namenom.

Ali je danes v vaši hiši vse tako? Ali bi se ne dobil še prostor za nov komad pohištva? Poglejte dobro vse okoli po vaših kotih, morda se dobi prostor za gugalni stol ali pa kaj drugega.

Imate li tla dobro pokrita? Mogoče je treba Linoleuma ali pa pogrinjale (Rugs) in drugih takih stvari, ki izboljšujejo vaše sobe in zmanjšajo gospodinjska dela.

In kako je z vašo posteljo, imate li dobro blazino? Posebno v zimskem času je to zelo potrebno, ker vas greje, in počitek na novi blazini je vse kaj drugega, kakor na stari in potlačeni.

Tudi mogoče veste za katerega fanta in dekleta, ki se mislita poročiti? Za take imamo prav fino pohištvo in vse, kar se potrebuje. Cene pri nas so najugodnejše in poštena trgovina. Vedna nas brez skrbi priporočajte, mi bomo gledali, da bodo odjemalci dobili vse v pravih cenah in pravo blago. V naklonjenost se priporočamo:

A. GRDINA & SONS

6019 ST. CLAIR AVENUE,

CLEVELAND, OHIO.

(Vsem, ki se pripeljejo do nas, da kupijo blago, se povrnejo vožnji stroški.)

Beseda k naši letošnji kampanji.

Kampanja bo trajala do konca meseca junija. Tedaj se bodo razdelile nagrade. Nekateri izmed teh nagrad ste že videli fotografirane.

Kdor dobi enega novega naročnika, bo dobil nagrado v vrednosti enega dolarja; kdor jih dobi pet, bo tudi njegova nagrada petkrat več vredna, namreč pet dolarjev. Kdor dobi deset novih naročnikov, bo dobil nagrado, ki bo vredna približno deset dolarjev. Za dvajset novih naročnikov smo obljubili dosmrtno naročnino. Kdor bi pa dobil čez dvajset naročnikov, bo tudi nagrada presegala vrednost dvajsetih dolarjev.

Ako zastopniki dobijo nove naročnike in hočejo nagrade, tedaj morajo sporočiti Upravništvu, da si bomo sproti zaznamovali imena. Zastopniki v tem slučaju ne bodo odtegnili procentov.

Ne samo tisti, ki dobijo novega naročnika, tudi nov naročnik bo dobil lep spominček. Vse to velja do konca junija.

Predragi rojaki! Agitirajte za AVE MARIJO, da bomo uspeli v letošnji kampanji. Čim več naročnikov imamo, tem lažje bomo delovali za katoliško stvar med ameriškimi Slovenci. Zakaj tudi naročniki našega lista nam veliko pomagajo.

Poagitirajte med znanci in pošljite v stari kraj Ave Marijo! Več duhovnikov iz starega kraja nam je pisalo, kako z veseljem prebirajo njihovi ljudje naš list. Pravijo, da kroži vsaka številka od hiše do hiše in pride večkrat vsa obrabljena nazaj. Naročite torej vašim znancem in sorodnikom Ave Marijo! Zelo jih boste razveselili. Obenem boste tudi nam pomagali pri našem podjetju.

Na delo, predragi! Za vašo in za našo srečo gre, zato se medsebojno podpirajmo.

UPRAVA AVE MARIJE.

